

חטאיו של הקדוש

רב-מכר עולמי.

סקנדל

ל.ג'יי.שן

סופרת רבי המכר שכבשו את המקום ה-1# באמזון

ל. גי"י. שן

סקנדל

מאנגלית: אמירה פישר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ל'. ג'יי. שן
סקנדל

L. J. Shen
SCANDALOUS

Copyright © 2017 Scandalous by L. J. Shen
Published by arrangement with Brower Literary & Management
All Rights Reserved

Hebrew Language Copyright
© 2019 Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.

כל הזכויות שמורות
זכויות בעברית
© תש"פ 2019 כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ

מהדורה חדשה

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

נדפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 978-965-7831-19-9 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לסאני בורק ואלה פוקס

רשימת השמעה

Believer – Imagine Dragons

Girls and Boys – Blur

Just the Two of Us – Grover Washington Jr.

Pacific Coast Highway — Kravinsky

Sweater Weather – The Neighborhood

Lonely Boy – The Black Keys

Shape (Of My Heart) – Sugababes cover

אם הוא נגע בה, הוא לא יכול לדבר איתה.
אם הוא אהב אותה, הוא לא יכול לעזוב.
אם הוא דיבר, הוא לא יכול להקשיב.
אם הוא נלחם, הוא לא יכול לנצח.

– "אלוהי הדברים הקטנים",

ארונדהטי רוי*

סוסוניים מעדיפים לשחות בזוגות, כשזנבותיהם משולבים זה בזה. הם אחד המינים הנדירים של בעלי חיים מונוגמיים. ריקוד החיזור שלהם נמשך שמונה שעות וכולל, בין השאר, שחייה זה לצד זה והחלפת צבעים. הם רומנטיים, אלגנטיים ושבריריים. ממש כמו האהבה. הם מזכירים לנו שאהבה נועדה להיות פראית ופרועה, כמו הים.

פתח דבר

אד"י

גרגרנות.

שם עצם.

1. **אכילה או שתייה מוגזמות.**

2. **התענגות תאוותנית או מוגזמת.**

החטא החמור מכל שבעת החטאים. לדעתי, בכל מקרה. והדעה שלי היא שהיתה חשובה באותו רגע, תחת שמש רצחנית של דרום קליפורניה, באחר צהריים של מאי בטיילת טודוס סנטוס, כשהיה לי צורך נואש במזומנים. נשענתי על המעקה הלבן שמפריד בין הטיילת ההומה לבין הים המנצנץ והיאכטות המסנוורות.

פְּנָדִי, דִּיּוֹר, ורסאצ'ה, בְּרֶפְרִי, בּוֹלְגָאֲרִי, לּוֹבּוֹטָן, רוֹלְקָס.

חמדנות. בזבזנות. שחיתות. פריצות. נוכלות. רמאות.

העברתי עליהם ביקורת. שותים את הסמות'יז האורגניים שלהם בעשרה דולר ומרחפים על סקייט-בורדים צבעוניים שיוצרו בהזמנה

אישית בחתימת טוני הוק. העברתי עליהם ביקורת כי ידעתי שלא יוכלו להעביר ביקורת עלי. אני הסתתרת. פניי חבויות תחת קפוצ'ון שחור עבה, הידיים תחובות עמוק בכיסים. לבשתי ג'ינס סקיני שחור, זוג ישן של נעלי ד"ר מרטינס עם שרוכים פתוחים, ונשאתי תרמיל ג'אן-ספורט בלוי מחוזק בסיכות ביטחון כדי שלא יתפרק.

נראיתי אנדרוגינוס.

התגנבתי כמו רוח רפאים.

הרגשתי כמו עבודה-בעיניים.

היום עמדתי לעשות משהו שיקשה עלי לחיות עם עצמי.

כמו בכל משחק מסוכן, גם כאן היו חוקים שיש לציית להם: ילדים, זקנים, אנשים ממוצעים עם חיים קשים – כל אלה מחוץ לתחום. ההצלחות שלי היו בקרב עשירים, האב-טיפוס היו הוריי. נשים עם תיקי גוצ'י וגברים בחליפות של ברונלו קוצ'ינלי. גברות שמתוך תיקי היד שלהן המשובצים באבני חן בעיצוב מייקל קורס הציצו כלבי פודל, וג'נטלמנים שנראו כאילו אין להם בעיה להוציא על סיגר אחד את הסכום שאדם רגיל יוציא על שכר דירה חודשי.

איתור קורבנות פוטנציאליים בטיילת היה קל באופן מביך. על פי מפקד האוכלוסין לשנת 2018, טוֹרוֹס סְנַטוֹס היתה העיירה העשירה בקליפורניה, ולחרדתם של בעלי הכסף הישן, הגיעו לשם נובורישים כמו אבא שלי והתיישבו על חלקת הקרקע הזו, חמושים ברכבים מפלצתיים מיובאים מאיטליה ודי תכשיטים להטביע משחתת.

טיילתתי את ראשי, נועצת מבט במפץ הצבעים, הבשמים והגופים השזופים הלבושים למחצה. *תתרכזי, אדי, תתרכזי.*

טרף. צייד טוב מריח אותו ממרחקים.

הארוחה שלי להיום חלפה על פניי בזריזות, מושכת תשומת לב לעצמה בלי משים. היא הטתה את ראשה לאחור, חושפת שתי שורות שיניים ישרות בלבן-פנינה. אישה-סמל-סטטוס, לובשת שאנל, עטופה מכף רגל עד ראש באופנה האחרונה. לא הייתי חובבת אופנה גדולה, אבל אבא שלי אהב לפנק את פילגשיו האהובות במלבושים יוקרתיים ולהציעדן באירועים חברתיים, מציג אותן כעוזרותיו האישיות מאוד.

אמא שלי היתה קונה לעצמה אותם פריטי מעצבים בניסיון נואש להידמות לנשים הצעירות ששיעשעו אותו. זיהיתי עושר כשראיתי אותו. והאישה הזאת? היא לא היתה רעבה. לא לאוכל ולא לאהבה, שני הדברים היחידים שיש להם משמעות.

היא עדיין לא ידעה שהכסף שלה יקנה לי אהבה. ארנקה יתרוקן בקרוב וימלא את לבי עד גדותיו.

"אני מתה לסלט ברווז בבראסרי. אתה חושב שנוכל ללכת לשם מחר? אולי דאר יסכים לבוא איתנו," אמרה בדיבור מתנגן, מסיטה באצבעות מטופחות את הקארה בצבע פלטינה.

גבה כבר היה מופנה אלי כשהבחנתי שידה מחוברת לידו של טיפוס גבוה ונאה, צעיר ממנה בעשרים שנה לפחות. בנוי כמו רובוקופ ולבוש כמו דיוויד בקהאם מיופייף. הצעצוע שלה? הבעל? ידיד ותיק? הבן שלה? לי זה כמעט לא שינה.

היא היתה קורבן מושלם. לא מרוכזת, לא מסודרת ושתלטנית; לגברת הזאת, פרידה מהארנק תהיה לא יותר מאי-נוחות זמנית. בטח יש לה איזו עוזרת-אישית או סוג אחר של אומללה-בשכר שתתעסק עם ההשלכות. שתארגן כרטיסי אשראי חדשים ותוציא רישיון נהיגה חדש ותוריד מכתפיה את עול הבירוקרטיה.

מישהי כמו קמילה.

גֵּבֶה דומה מאוד להליכה על חבל. הסוד הוא בשיווי המשקל ובכך שלא מביטים לתהום, או במקרה שלי – בעיני הקורבן. יש לי גוף רזה, נמוך וגמיש. פילסתי לי דרך בקהל בנות-עשרה רעשניות בביקיני ומשפחות מלקקות גלידה, עיניי מקובעות על תיק איב סן לורן התלוי על זרועה.

כל הקולות התעמעמו, כל הגופים ומשאיות האוכל נעלמו משדה הראייה. ראיתי אך ורק את התיק הזה והמטרה שלי.

נזכרתי בכל מה שלימד אותי בֵּיין, נשמת עמוק וזינקתי אל התיק. תלשתי אותו מזרועה ורצתי בקו מפותל אל אחת הסמטאות הרבות המפרידות בין החנויות והמסעדות בטיילת. לא הסתכלתי לאחור. רצתי בעיוורון, בייאוש, בזעם.

טאף, טאף, טאף, טאף. הד"ר מרטינס שלי חבטו בכבודות בבטון הרותח תחת רגליי, אבל אם לא אשיג את הכסף, ההשלכות על הלב שלי יהיו כבדות יותר. קול הנערות הצוחקות בטיילת התאדה ככל שהתרחקתי מן המטרה שלי.

יכולתי להיות אחת מהן. אני עדיין יכולה. למה אני עושה את זה? למה אני לא יכולה פשוט לוותר?

עוד פינה אחת לעבור ואגיע למכונית שלי, אפתח את התיק ואבחן את האוצר. צחוק היסטרי ביעבע מגרוני – שיכורה מאדרנלין ומסטולית מאנדורפינים. שנאתי לשדוד אנשים. ושנאתי אף יותר את התחושה שנלוותה לכך. אבל בעיקר – שנאתי את עצמי. מה נהיה ממני. ועדיין, התחושה המשחררת שבעשיית מעשה רע והתחמקות מעונש – ירתה חץ של התרוממות רוח היישר אל לבי.

למראה המכונית הרגשתי הקלה. הדבר היחיד שאבא שלי נתן לי בשלוש השנים האחרונות היה האאודי טי־טי השחורה והישנה שקנה משותפו העסקי פֶּאָרֶון ספנסר, אבל גם המתנה הזאת היתה עמוסת ציפיות. המטרה שלו בחיים היתה לראות אותי כמה שפחות בבית האחווה שלו. ברוב הלילות הוא בחר שלא לחזור הביתה. הבעיה נפתרה.

שלפתי את המפתחות שלי מתוך התרמיל, מתנשפת במטרים האחרונים כמו כלב חולה.

סנטימטרים לפני דלת הנהג – העולם הסתחרר, וברכיי קרסו. נדרשו לי כמה שניות לתפוס שלא מעדתי בגלל תנועה מסורבלת. יד גדולה וחזקה סובבה אותי מהכתף, ואוויר נפלט מריאותיי. היד אחזה בזרועי בכוח אלים שמתיר חבורות ומשכה אותי לתוך הסמטה, בין מסעדת מזון מהיר לברטיק צרפתי, עוד לפני שהספקתי לפתוח את הפה ולעשות משהו. לצעוק, לנשוק, או גרוע מזה. גררתי את נעליי בכיוון הנגדי בניסיון נואש להתפתל ולהשתחרר, אבל הבן אדם היה כפול ממני בגודלו – וכולו שרירים. הזעם עיוור אותי כל כך שלא הבחנתי בפניו. כאוס התבשל בתוכי וירה להבות לעיניי, גורם לי עיוורון זמני. הוא הצמיד אותי בחבטה לקיר הבניין, ואני נשפתי, מרגישה את המכה

מהגב עד עצם הזנב. מתוך אינסטינקט שלחתי זרועות קדימה כדי לפגוע בפניו בציפורניים, בועטת וצורחת. הפחד שלי הפך לסערה. היה בלתי אפשרי לצלוח אותה בשלום. הגבר הזר הצמיד את מפרקי ידיי מעל ראשי ומחץ אותם אל הבטון הקריר.

זהו זה, חשבת. כאן את גומרת. בגלל תיק מטומטם, באחר צהריים של שבת, בחוף הכי מפורסם והכי הומה בקליפורניה.

מכווצת וממצמצת חיכיתי שהאגרוף שלו יתחבר לפרצוף שלי, או יותר גרוע – שהבל הפה הרקוב שלו ירחף מעל פי, שידו תוריד לי את המכנסיים.

ואז הגבר הזר ציחקק.

קימטתי את המצח וצימצמתי עיניים בניסיון להתמקד ולסלק את הפחד.

הוא נגלה לי בחלקים, כמו ציור שהולך ומתפתח. העיניים הכחולות־אפורות שלו היו הראשונות לכצבץ מערפל הפחד. ספירים כחולים שמתפתל בהם קו כסף, צבע של אבן־ירח. אחר כך האף הישר והשפתיים הסימטריות, עצמות לחיים חדות מספיק ללטש יהלומים. היה לו מראה גברי מובהק ומאיים, אבל לא בשל כך זיהיתי אותו מיד. היה זה מה שנשפך ממנו באיכות מסוכנת – האיום והחספוס. הוא היה אביר אפל עשוי חומרים לא מלוטשים. אכזרי בשתיקתו ופוגעני בביטחונו העצמי. פגשתי אותו רק פעם אחת, בברביקיו בבית של דין קול לפני כמה שבועות, ולא החלפנו מילה אז.

הוא לא החליף מילה עם אף אחד.

טֶדְנֵט דְקֶסְדוּט.

היינו בקושי מכרים, אבל כל פריט מידע ששמעתי על הבחור עורר בי התנגדות. הוא היה מיליונר, רווק ולכן מן הסתם גם פלייבוי. או בקיצור, גרסה צעירה יותר של אבא שלי, מה שאומר שעניין אותי להכיר אותו בדיוק כמו שעניין אותי להידבק בכולרה.

"יש לך חמש שניות להסביר לי למה ניסית לשרוד את אמא שלי."

קולו היה יבשושי, אבל העיניים שלו – אש וזעם. "חמש."

אמא שלו. שיט. באמת הסתבכתי. אמנם לא מצאתי סיבה להתחרט

על ההחלטה שלי, אבל פגעתי בול. לבנה ועשירה מהפרברים שלא יחסרו לה המזומנים או התיק. רק חבל שהבן שלה הוא השותף העסקי של אבא שלי בשש השנים האחרונות.
 "עוזב את הידיים שלי," סיננתי מבעד לשיניים ההרוקות עדיין,
 "או שאני מכניסה לך ברכייה לכיזים."

"ארבע." הוא התעלם ממני, לוחץ חזק יותר את מפרקי הידיים שלי, ועיניו מאתגרות אותי לעשות את מה ששנינו ידענו שאני פוחדת מכדי לנסות אפילו. התכווצתי בכאב. הוא לא באמת הכאיב לי והוא הבין את זה. הוא לחץ בדיוק במידה שתגרום לי אי-נוחות ותפחיד אותי ברמות.

אף אחד לא הכאיב לי עד אותו רגע. זה הכלל הבלתי כתוב של אצולת הממון. אתה יכול להתעלם מהילדים שלך, לשלוח אותם לפנימייה בשווייץ ולהשאיר אותם עם מטפלת עד גיל שמונה-עשרה, אבל חס וחלילה שתרים עליהם יד. חיפשתי את התיק בעיצוב איב סן לורן, ובבטני רחשו בלכול ופאניקה. רקסרוט קלט מה התוכנית שלי ובעט את התיק בינינו. הוא נחבט בנעליים שלי בקול עמום.

"תגידי לו יפה שלום, מתוקה. שלוש."

"אבא שלי יהרוג אותך אם ישמע שנגעת בי," פלטתי בניסיון להחזיר לעצמי שיווי משקל. "אני –"
 "הבת של ג'ורדן ואן דר זי," הוא קטע אותי ביובש, חוסך ממני הצגת היכרות. "מצטער מאוד להודיע לך, אבל זה מעניין לי את התחת."

אבא שלי עשה עסקים עם רקסרוט והחזיק ארבעים ותשעה אחוז ממניות "פיסקל הייטס הולדינגס", החברה שטרנט הקים עם חבריו מהתיכון. מה שהפך את ג'ורדן לאיום על הגבר שעמד מולי, גם אם הוא אינו בדיוק הבוס של רקסרוט. הבעת פניו הזועפת של טרנט העידה שהוא אכן לא פוחד. אבל ידעתי שאבא שלי יתחרפן אם ישמע שטרנט נגע בי. ג'ורדן ואן דר זי בקושי הואיל להסתכל עלי, אבל כשכבר הסתכל – זה היה כדי להכריז על בעלותו עלי.

רציתי לענות את טרנט בחזרה. אני אפילו לא בטוחה למה. אולי כי הוא השפיל אותי – אם כי חלק בי הסכים שמגיע לי.

עיניו ירו בי פגיונות, שהותירו כוויות בעורי עם כל מגע. לחיי הסמיקו, וזה היה לא קל, כי גילו היה כפול מגילי, והוא היה מחוץ לתחום בשבילי. גם כך הרגשתי עבריינית צעירה שנתפסה על חם. ועתה הירכיים שלי נצמדו יחד כשאצבעותיו חפרו במפרקי ידיי כאילו הוא מבקש לפרק אותם ולשלוף מהם את הוורידים.

"מה אתה הולך לעשות? להרביץ לי?" זקרתי סנטר, הרמתי את המבט והקול והזדקפתי בהתרסה. אמא שלו היתה לבנה, כך שככל הנראה אביו שחור או מעורב. טרנט היה גבוה, בנוי לתלפיות, ועורו חום בהיר. שעריו השחור נקצץ קרוב לקרקפת בסגנון המארינס, והוא לבש מכנסיים שחורים וחולצת צווארון לבנה וענר שעון רולקס וינטג'. מניאק מופלא. ממזר מהמם ושחצני.

"שתיים."

"כבר עשר דקות אתה סופר חמש שניות, חכמולוג," הודעתי לו, מרימה גבה אחת. הוא שיחרר חיוך כזה שטני, שאני נשבעת שנראה שיש לו ניבים ארוכים, ואז עזב את זרועותיי כאילו הן עלו באש. מיד תפסתי זרוע אחת בכף היד השנייה ושיפשפתי אותה במעגלים. הוא גהר מעלי כמו צל, משלים את הספירה לאחור בנהמה, "אחת."

שנינו נעצנו מבטים זה בזה, אני באימה והוא בשעשוע. הדופק שלי נסק לגבהים, ותהיתי איך זה נראה מבפנים. האם חדרי הלב שלי מתפוצצים מדם ואדרנלין? הוא הרים את ידו בהתגרות ומשך את הקפוצ'ון שלי לאחור. השיער הבלונדיני שלי גלש עד המותניים. הרגשתי חשופה כל כך שהעצבים שלי נגרסו עד דק. עיניו בחנו אותי בעצלתיים, כאילו אני איזה פריט שהוא שוקל לקנות בחנות "הכול בדולר". אני נראית טוב – עוכדה ששימחה והעציבה את הוריי גם יחד, אבל טרנט היה גבר ואני תלמידת י"ב, לפחות בשבועיים הבאים. ידעתי שגברים עשירים אוהבים את הנשים שלהם צעירות, אבל כשזה לא חוקי – הם נזהרים.

אחרי שהתמתחתי רגע, הפרתי את הדממה. "מה עכשיו?"

"עכשיו אני אחכה." הוא כמעט ליטף את לחיי – כמעט – גורם לעיניי לעפעף וללבי לעשות שמיניות כאלה, שהרגשתי גם צעירה וגם מבוגרת מכפי גילי.

"תחכה?" קימטתי את מצחי. "למה תחכה?"

"אחכה שהדבר שאני יודע עלייך יהיה שימושי, אדי ואן דר זי." הוא ידע איך קוראים לי. את שמי הפרטי. כבר הופתעתי קודם לכן כשזיהה אותי כבתו של ג'ורדן אחרי שראה אותי מעבר למדשאה במסיבת ברביקיו של חבר לפני כמה שבועות, אבל זה... זה היה מרגש באופן מוזר. למה שטרנט רקסרוט ידע מה שמי, אלא אם כן הוא שאל עלי? אבא שלי לא מדבר עלי בעבודה. זה ברור. הוא מנסה להתעלם מקיומי בכל הזדמנות.

"מה כבר תוכל לרצות ממני?" קימטתי את אפי בספקנות. הוא היה איל הון עוצמתי בן שלושים ומשהו, וכל כך לא הייתי בליגה שלו, שלא שיחקנו על אותו המגרש אפילו. ולא שאני קשה עם עצמי. זה היה מבחירה. יכולתי להיות עשירה כמוהו – תיקון, באופן פוטנציאלי הייתי עשירה ממנו פי חמישים. העולם כולו היה לרגליי, אבל בחרתי לבעוט אותו הצדה במקום לבלוע אותו, לתדהמתו הרבה של אבא שלי.

אבל טרנט רקסרוט לא ידע את זה. טרנט רקסרוט לא ידע שום דבר על זה.

תחת זרועותיו ומבטו הרגשתי חיה להדהים. רקסרוט רכן לעברי, שפתיו – שעוצבו לדקלם שירה ולהפיק עונג וחטא – חייכו אל צווארי וליחששו, "מה שאני צריך זה להחזיק את אבא שלך קצר. ברכותיי, זה עתה הורדת את עצמך לדרגת קורבן אפשרי."

כשהוא התרחק מעט ואז ליווה אותי למכונית, אוחו בעורפי מאחור כאילו אני חיית בר שזקוקה לאילוף מידי, הדבר היחיד שהצלחתי לחשוב עליו היה שחיי נעשו ברגע זה הרבה יותר מסובכים.

הוא טפח על גג האאודי, חיך מבעד לחלון הפתוח והנמיך מעט את משקפי הרייבאן שלו. "סעי בזהירות." "לך תזדיין." ידיי רעדו בניסיון להוריד את בלם היד.

"לא איתך, בייבי, בחיים לא. את לא שווה את השנים בכלא."
 כבר הייתי בת שמונה-עשרה, אבל זה לא באמת שינה לו. עצרתי
 שנייה לפני שירקתי לו בפרצוף, כי הוא חיטט בתיק של אמו ואז זרק
 משהו קטן וקשה לתוך המכוננית. "שיהיה לך לדרך. ועצה ידידותית –
 תתרחקי מכיסים ותיקים של אנשים. לא כולם נחמדים כמוני."
 הוא לא היה נחמד. הוא התאים בול להגדרה של אידיוט. לפני
 שהספקתי לנסח תשובה, הוא הסתובב והתרחק, מותר שובל של
 ניחוח מעלף ומפתה. הסתכלתי מה הוא זרק למכוננית, עדיין המומה
 ואפופה מההערה האחרונה שלו.
 חטיף סניקס.

במילים אחרות, הוא אמר לי להרגיע – התייחס אלי כמו לילדה.
 כמו לכדיחה.

נסעתי מהטיילת היישר לחוף טובגו, לקחת הלוואה קטנה מביין
 כדי לעבור את החודש הבא. לא הייתי מרוכזת מספיק לנסות למצוא
 מקור אחר לכסף מהיר.
 אבל היום הזה חולל שינוי שאיכשהו סובב את חיי בכיוון שלא
 חשבתי שיוכלו להתקדם בו.

היום שבו תפסתי שאני שונאת את טרנט רקסרוט.
 היום שהכנסתי אותו לרשימה השחורה שלי בלי אפשרות לחנינה.
 היום שבו קלטתי שיש לי סיכוי להרגיש חיה תחת הזרועות
 הנכונות.

כמה חבל שהן כל כך, אבל כל כך לא נכונות לי.

טרנט

היא מבוך ללא מוצא.
דופק שמימי ויציב. היא שם, אבל לא לגמרי.
אני כל כך אוהב אותה, שלפעמים אני שונא אותה.
וזה מפחיד אותי, כי עמוק בפנים אני יודע מה היא.
חידה בלתי פתירה.
ואני יודע מי אני.
האידיוט שינסה לתקן אותה.
בכל מחיר.

"מה הרגשת כשכתבת את זה?" סוניה החזיקה בֶּדֶף עם עקבות כוס
הוויסקי כאילו זה תינוק מזורגג שנולד לה. וילון של המעות ניצנץ
בעיניה. הדרמה הגיעה לשיא בפגישה הזאת. שמעתי נימה רומנטית
בקולה וידעתי מה היא מחפשת. פריצת דרך. דגע. כמו נקודת מפנה
בסרט הוליוודי שאחריה הכול משתנה. הילדה המוזרה נפטרת

מהעכבות, האבא תופס שהוא מתנהג כמו חרא מנוכר וקר, והם עובדים על הרגשות שלהם, בלה-בלה-בלה, איפה הטישו? שיפשפתי את הפנים והצצתי ברולקס שלי. "הייתי שיכור מהתחת כשכתבתי את זה, אז כנראה הרגשתי שבא לי המבורגר שיספוג את האלכוהול," התברחתי ביושב. לא דיברתי הרבה – ממש לא מפתיע – לא סתם קראו לי האילם. אם דיברתי – זה קרה רק עם סוניה, שהכירה את הגבולות שלי; או עם לונה, שהתעלמה מהם וממני.

"אתה משתכר לעתים קרובות?"

מצוקה. זאת היתה הבעת פניה של סוניה. לרוב היא לא חשפה אותה, אבל אני ראיתי מבעד לשכבות האיפור העבות, וגם מבעד למקצוענות שלה.

"לא שזה עניינך – אבל לא."

החדר נמלא שתיקה רועמת. תופפתי באצבעות על צג הטלפון הנייד שלי בניסיון להיזכר אם שלחתי לקוריאנים את החוזה. הייתי אמור להיות נחמד יותר, בהתחשב בכך שבתי בת הארבע ישבה לידי, עדה לחילופי הדברים. הייתי אמור להיות הרבה דברים, אבל כל מה שהייתי, כל מה שיכולתי להיות מחוץ לשעות העבודה – זה כועס וזועם ו – למה, לונה? מה לעזאזל עשיתי לך? – מבולבל. איך נהייתי אבא חד-הורי בן שלושים ושלוש, שאין לו זמן ואין לו סבלנות לשום נקבה מלבד הילדה שלו?

"סוּסוּנִיִּים. בואו נדבר עליהם." סוניה שינתה נושא ושילבה אצבעות. היא עשתה את זה בכל פעם שהגעתי לקצה גבול הסבלנות ועמדתי להתפוצץ. החיוך שלה היה חמים אך ניטרלי, ממש כמו חדר הטיפול. סקרתי את התמונות שתלויות מאחוריה, ילדים קטנים צוחקים – בולשיט מהסוג שקונים באיקאה – ואת הטפטים בצבע צהוב רך, הכורסאות הפרחוניות המסבירות פנים. האם היא משתדלת יותר מדי או שאני לא משתדל מספיק? היה קשה להחליט בשלב זה. העברתי מבט אל הבת שלי וחייכתי אליה. היא לא החזירה לי חיוך. לא יכולתי להאשים אותה.

"לונה, את רוצה לספר לאבא למה את הכי אוהבת סוסוניים?"
צייצה סוניה.

לונה חייכה לעבר הפסיכולוגית שלה חיוך מזימתי רחב. היא היתה בת ארבע ולא דיברה. בכלל. אפילו לא מילה, גם לא הברה. לא היתה בעיה במיתרי הקול שלה. האמת שהיא צרחה יפה מאוד אם כאב לה, והשתעלה כשהיתה מצוננת, וזימזמה בלי משים כששיר של ג'סטין ביבר התנגן ברדיו (יש מי שיאמרו שזאת טרגדיה בפני עצמה).
לונה לא דיברה משום שהיא לא רצתה לדבר. זה היה עניין נפשי, לא גופני, שאלוהים יודע מה מקורו. אבל ידעתי בהחלט שהיא שונה, אדישה ויוצאת דופן. אנשים אמרו שהיא "מיוחדת" כתירוץ להתייחס אליה כמוזרה. כבר לא הייתי מסוגל לגונן עליה מפני המבטים המשוניים והגבות שמתרוממות בשאלה. למען האמת, נעשה קשה יותר ויותר להתייחס בביטול לשתיקה שלה ולראות בה רק סימן למופנמות. בכל מקרה, אני התחלתי להתעייף מכך.

לונה פיקחית להחריד, תמיד היתה כזאת ותמיד תהיה. בכל המבחנים שעברה במשך השנים היא הוציאה את הציונים הכי טובים, והיו רבים מספור כאלה. היא מבינה כל מילה שנאמרת לה. היא אילמת מבחירה, אבל צעירה מכדי לעשות את הבחירה הזאת. בלתי אפשרי לנסות לגרום לה לחדול מכך באמצעות דיבורים, ויש בזה גם משהו אירוני. לכן גררתי את עצמי לחדר הטיפולים של סוניה פעמיים בשבוע באמצע יום עבודה. ניסיתי נואשות לעודד את בתי להפסיק את החרם שלה על העולם.

"האמת שאני יודעת לומר לך בדיוק למה לונה אוהבת סוסוניים." סוניה הידקה את שפתיה והצמידה את הפתק השיכור שלי לשולחנה. מדי פעם לונה היתה אומרת מילה או שתיים כשהיא והפסיכולוגית שלה היו לבדן, אבל היא אף פעם לא דיברה בנוכחותי. סוניה סיפרה לי שיש ללונה קול רך כמו העיניים שלה, קול שקט ועדין ומושלם. אין לה שום מום. "היא פשוט נשמעת כמו ילדה, טרנט. יום אחד גם אתה תשמע את קולה."

זקפתי גבה בעייפות, משעין את ראשי על יד אחת, ונעצתי מבט

בג'ינג'ית גדולת החזה. בעבודה חיכו לטיפולי שלוש עסקאות – ארבע, אם שכחתי לשלוח את החוזה לקוריאנים – והזמן שלי היה פאקינג יקר מדי לדיבורים על סוסוניים.
 "כן?"

סוניה שלחה יד מעבר לשולחן ואחזה ביד הברונזה הגדולה שלי בכף ידה הקטנה והלבנה. "לונה אוהבת סוסוניים הכי בעולם, כי סוסון־הים הזכר הוא בעל החיים היחיד שנושא את התינוק שלו, ולא האמא, הנקבה. סוסון־הים הזכר שומר על צאצאיו עד שהם נולדים. הוא זה שנכנס להיריון, שמקנן. נהדר, לא?"

מיצמצתי פעם־פעמיים, מעביר את המבט אל בתי. הייתי כל כך לא מיומן בהתמודדות עם נשים בגילי, שתמיד הרגשתי שהטיפול בלונה הוא לא סתם ירייה באפלה, אלא ירי מחסן שלם של כדורים בתקווה שאחד מהם יפגע במטרה. הרמתי גבות, מחפש תשובה כלשהי בראשי – כל דבר, כל־פאקינג־דבר – שיעלה חיוך על פניה של בתי. עלה על דעתי ששירותי הרווחה היו חוטפים אותה ממני בן רגע אילו ידעו איזה אידיוט מעוכב־רגשית הוא אבא שלה.
 "אני..." התחלתי לומר. סוניה כיחכחה בגרונה, ממהרת להציל אותי.

"הי, לונה? אולי תעזרי לסידני לתלות בחוץ כמה מהקישוטים של הקייטנה? יש לך חוש עיצוב נפלא."
 סידני היא המזכירה במרפאה של סוניה. הבת שלי נפתחה אליה, כי בילינו זמן רב בישיבה בחדר ההמתנה לפני פגישות. לונה הינהנה וירדה בקפיצה ממושכה.

הבת שלי יפהפייה. עור הקרמל שלה והתלתלים החומים־בהירים גורמים לעיניה הכחולות להאיר כמגדלור. הבת שלי יפהפייה, והעולם מכוער, ולא ידעתי איך לעזור לה.

זה הרג אותי כמו סרטן. באופן ודאי. באופן פראי. הדלת נסגרה בחבטה קלה. רק אז סוניה הפנתה אלי את מבטה, וחיוכה נמוג.

הצצתי שוב בשעוני. "תבואי הערב להזדיין עוד פעם, או מה?"

"אלוהים, טרנט." היא ניענעה בראשה ושילכה אצבעות על עורפה. לא הפרעתי לה להרפות רגע. אירוע שחזר על עצמו אצל סוניה. מסיבות שמעבר להבנתי, היא חשבה שמותר לה לגעור בי רק מפני שמדי פעם הכניסה את הזין שלי לפה שלה. האמת היא שכל גרם כוח שלה עלי היה בגלל לונה. הבת שלי העריצה את האדמה שסוניה דרכה עליה והרשתה לעצמה לחייך יותר בנוכחותה.

"אני מבין שהתשובה היא לא."

"ואולי תבין את זה בתור קריאת השכמה? האהבה של לונה לסוסוניים היא הדרך שלה לומר – 'אבא, אני מעריכה את העובדה שאתה מטפל בי.' הבת שלך זקוקה לך."

"אני נמצא עם הבת שלי מתי שהיא רק צריכה," אמרתי בזעף. זאת היתה האמת. מה עוד יכולתי לתת ללונה ולא נתתי? הייתי אבא שלה כשהיתה זקוקה למישהו שיפתח צנצנת חמוצים, והייתי אמא שלה כשהיתה זקוקה למישהו שיכניס גופייה לתוך הטייץ השחור של הבלט.

לפני שלוש שנים אמא של לונה, נאל, הניחה את לונה בעריסה, לקחה את המפתחות ועוד שתי מזוודות גדולות ונעלמה מחיינו. לא היינו זוג, ואל ואני. לונה היתה פרי מסיבת רווקים עם הרבה קוקאין בשיקגו, מסיבה שיצאה משליטה. עשינו אותה בחדר אחורי של מועדון חשפנות. ואל רכבה עלי וחשפנית אחרת ישבה לי על הפרצוף. במבט לאחור, הייתי אמור לקבל שיא גינס בטיפשות על זה שזיינתי חשפנית בלי אמצעי הגנה. הייתי בן עשרים ושמונה – לא ילד בשום קנה מידה – ומספיק חכם לדעת שמה שאני עושה דפוק לגמרי. אבל בגיל עשרים ושמונה עדיין חשבת עם הזין ועם הארנק. בגיל שלושים ושלוש כבר חשבת עם המוח, וגם מתוך התחשבות באושרה של הבת שלי.

"מתי תיפסק העמדת הפנים הזאת?" קטעתי את סוניה. עייפתי מללכת סחור-סחור סביב הנושא האמיתי. "תגידי מה המחיר, ואני אשלם. כמה דרוש כדי שתעברי לעבוד איתנו באופן פרטי?" סוניה עבדה במכון פרטי שקיבל מימון חלקי מהמדינה, ואת שאר

המימון – מאנשים כמו עבדכם הנאמן. אין סיכוי שהשכר שלה עלה על שמונים אלף בשנה, וזה בהערכה פאקינג אופטימית. אני הצעתי לה מאה וחמישים אלף, את ביטוח הבריאות הכי טוב בשוק, לה ולבן שלה, ואותו מספר שעות עבודה אם תסכים לבוא לעבוד עם לונה באופן בלעדי. סוניה פלטה אנחת סבל ארוכה, עיני התכלת שלה נצצו. "אתה לא תופס, טרנט? אתה צריך לאפשר ללונה להיפתח ליותר אנשים, ולא לגרום לה להיות תלויה בי בשביל תקשורת. חוץ מזה, לונה היא לא הילדה היחידה שזקוקה לי. אני אוהבת לעבוד עם מגוון של מטופלים."

"היא אוהבת אותך," עניתי לה ומרטתי מוך מחליפת הגוצי שלי נטולת הרבב. היא חושבת שאני לא רוצה שהבת שלי תדבר איתי? עם הוריי? עם החברים שלי? ניסיתי הכול. אבל לונה נשארה במקומה. המעט שיכולתי לעשות הוא לוודא שהיא לא נתקעת לבד בתוך הראש שלה.

"היא אוהבת גם אותך. פשוט ייקח לה יותר זמן לצאת מהשריון שלה."

"נקווה שזה יקרה לפני שאמצא דרך לשבור אותו." קמתי, רק חצי מתברדח. הבת שלי גרמה לי להרגיש חסר אונים יותר מכל מבוגר שפגשתי בחיי.

"טרנט." קולה של סוניה התחנן כשכבר עמדתי בדלת. עצרתי, אבל לא הסתובבתי. לא. לעזאזל. היא לא הזכירה את מצבה המשפחתי כשבאה לזיון מהיר אחרי שלוונה והמטפלת הלכו לישון, אבל ידעתי שהיא גרושה ויש לה ילד. לעזאזל עם סוניה הנורמלית ולעזאזל עם הבן הנורמלי שלה. הם לא הבינו את לונה ואותי. על הנייר, אולי כן. אבל להבין אותנו באמת? את עינויי הנפש, הסבל, המוזרויות? אין סיכוי. סוניה היתה פסיכולוגית טובה. אולי חסרת אתיקה, אם כי זה נתון לוויכוח. עשינו סקס בידיעה שאין בכך שום דבר מעבר לזה. שום רגשות, שום סיבוכים, שום ציפיות. היא היתה פסיכולוגית טובה, אבל כמו שאר העולם, היתה די גרועה בלהבין מה עובר עלי. מה עובר עלינו.

"החופש הגדול רק התחיל. בבקשה, אני מעורדת אותך לפנות מקום וזמן בשביל לונה. אתה עובד שעות ארוכות כל כך. היא באמת תרוויח אם תהיה איתך יותר."
הסתובבתי על מקומי ובחנתי את פניה.

"מה את מציעה?"

"אולי תיקח חופש יום בשבוע כדי לבלות איתה?"

די היה בכמה מצמוצים איטיים מכיווני כדי להבהיר שהיא מסיגה גבול. היא חזרה בה, אבל לא בלי מאבק. שפתיה התהדקו לאות שגם היא מתחילה להתעייף ממני.

"הבנתי. אתה מנהל חשוב ולא יכול להרשות לעצמך זמן חופשי. אז תבטיח לי שתיקח אותה איתך לעבודה פעם בשבוע? קמילה יכולה להשגיח עליה. אני יודעת שבבניין המשרדים שלכם יש חדר משחקים ועוד תנאים שמתאימים לילדים." קמילה היתה האומנת של לונה, בת שישים ושתיים, סבתא לנכד אחד ועוד אחד בדרך. העבודה שלה אצלנו היתה אפוא על זמן שאול. לכן בכל פעם ששמעתי את שמה, משהו בי נע באי־נוחות.

הינהנתי. סוניה עצמה עיניים, נשפה אוויר. "תודה לך."

בלובי הבניין הרמתי את ילקוט דורה של לונה והכנסתי לתוכי את צעצוע סוסון־הים שלה. הושטתי לה את ידי, והיא אחזה בה. עד למעלית הלכנו בדממה.

"ספגטי?" שאלתי, שבע־אכזבות. אני אף פעם לא מקבל תשובה.

שום כלום.

"אולי פרוזן יוגורט?"

אפס בריבוע.

המעלית צילצלה. נכנסנו פנימה. לונה נעלה אולסטאר שחורות ולבשה מכנסי ג'ינס וחולצת טריקו לבנה. בגדים מהסוג שיכולתי לדמיין את הבת של ואן דר זי לובשת, כשהיא לא עסוקה בלשדוד חפים מפשע. לונה לא דמתה כלל לבת של ג'יימי – דריה – או לשאר הבנות בגן שלה, שהעדיפו שמלות ונצנצים. מה שלא הפריע לה, כי גם בהן היא לא גילתה שום עניין.

"אז אולי גם ספגטי וגם פרוזן יוגורט?" ניסיתי לשחד אותה. ואני אף פעם לא מנסה לשחד. בחיים לא.

אחיזתה הרופפת בידי התהדקה. מתחמם.

"נוסיף פרוזן יוגורט על הספגטי בתור רוטב ונראה ביחד "דברים מוזרים". שני פרקים. לא נלך לישון בזמן. תלכי לישון בתשע במקום בשמונה." לעזאזל הכול. הגיע סוף השבוע, והנשים יכולות לחכות. הערב אצפה בנטפליקס עם הבת שלי. הערב אהיה סוסון־ים.

לונה לחצה את ידי פעם אחת בהסכמה דוממת.

"אבל אין שוקולד או עוגיות אחרי ארוחת ערב," התרעתי. בכל מה שקשור לאוכל והרגלים בבית, הקפדתי על משמעת. לונה לחצה שוב את ידי.

"תתלונני אצל מישהו שאכפת לו, גברת. אני אבא שלך, ואני קובע את החוקים. אין שוקולד. גם לא בנים – אחרי ארוחת ערב, אחרת..." חיוך רפאים ריחף על פניה לפני שחזרה לזעוף, מהדקת אל חזה את התיק עם סוסון־הים. הבת שלי, עצמי ובשרי, מעולם לא חייכה אלי, אפילו לא פעם אחת, אפילו לא בטעות, אפילו לא בכלל.

סוניה טעתה. אני לא סוסון־ים.

אני הים.

אד"י

חסרת משקל.

לתחושה הזאת אין תאריך תפוגה.

צפה על גל שמנמן, מתמזגת עם הים. במימנות אני מטפסת על העיקול שלו – ברכיים כפופות, בטן אסופה, סנטר גבוה, מתרכזת בדבר היחיד שבאמת חשוב בחיים – לא ליפול.

חליפת הגלישה השחורה שלי צמודה לעורי, שומרת על חום גופי גם במים המלוחים האלה בשש בבוקר. בֵּיין הסתער על גל אחר בקצה שדה הראייה שלי, רוכב עליו כמו שהוא רוכב על ההארלי שלו – בפזיזות, בתוקפנות, בלי דחמים. האוקיינוס רעם. התנפץ על החוף הלבן, החריש מחשבות שליליות וסילק עכבות שכדרך כלל מציקות לי. הוא עימעם את החרדה שלי, ובמשך שעה – למשך שעה בלבד – לא היו שום דרמה ושום דאגות כספיות ושום תוכניות שצריך לעשות וחלומות שיתנפצו. לא היו ג'ורדן ולידיה ואן דר זי, לא היו ציפיות ולא איומים תלויים מעל ראשי.

רק אני.
 רק המים.
 והזריחה.
 אה, וגם ביין.

"המים פאקינג קפואים," נהם ביין מהגלג שלו והשתופף מעליו כדי למשוך ולהאריך כל שנייה של גלישה על אחד מאיתני הטבע הכבירים. הוא הרבה יותר גבוה וכבד ממני, אבל אילו הקדיש את עצמו לכך, היה יכול להיות טוב מספיק להפוך למקצוען. בכל פעם שרכב על גל אדיר, הוא נצמד אליו בנואשות. כי גלישה זה כמו סקס – לא משנה כמה פעמים עשית את זה, בכל פעם זה שונה. תמיד יש משהו חדש ללמוד, וכל מפגש הוא מיוחד במינו – מלא פוטנציאל.

"לא יום טוב לחשיפה מלאה," גנחתי. שרירי הבטן שלי נמתחו כשהקפתי את קצה הגל כדי לשמור על מצב גלישה. ביין אהב לגלוש בעירום. הוא אהב את זה כי שנאתי שהוא עושה את זה, ולגרום לי מבוכה היה הבילוי החביב עליו. מצד שני, לראות את הזין הארוך שלו מתנופף באוויר היה מטריד והוציא אותי מריכוז.

"את הולכת לאכול אותה, גידג'ט," הוא אמר והוציא את הלשון עם העגיל מעל השפה התחתונה עם הפירסינג. גידג'ט היה כינוי לגולשות קטנות גוף, וביין קרא לי ככה רק כשרצה לעצבן אותי. האיזון שלו התחיל להתערער, והוא בקושי נצמד לגל שלו. אם גלשן של מישהו בדרך להתהפך, זה הגלשן שלו.

"בחלום הלילה," צעקתי מעל שאון הגלים האדיר.

"לא, ברצינות, אבא שלך פה."

"אבא שלי... מה?" הייתי בטוחה ששמעתי לא נכון. אבא שלי אף פעם לא חיפש אותי עד היום, והייתי בטוחה שלא יחרוג ממנהגו בשעה שבשבילו היא אמצע הלילה, ויבוא לחוף חולי שלא ממש תואם את התמכרותו לחליפות יקרות. מיצמצתי בכיוון החוף ואיבדתי יציבות, לא רק גופנית. על החוף היו שורות עצי דקל וכיתנים ורודים, ירוקים, צהובים וכחולים. ואכן, באמצע קרנבל של ברים, דוכני נקניקיות וכיסאות נוח מקופלים, עמד לו ג'ורדן ואן דר זי על החוף, השמש

עולה מאחוריו כמו להבות כבשן היישר משערי הגיהנום. לגופו חליפת שלושה חלקים מבית ברוקס בראדרס, ועל פניו מבט נוקב ולא מרוצה – את שני הרברים הללו סירב לפשוט גם אחרי שעות העבודה. גם מרחוק יכולתי לראות שעינו השמאלית מקפצת בעצבנות. גם מרחוק יכולתי להרגיש את הבל פיו החם נפלט אל פניי שעה שהוא מציב לי עוד דרישה, בלי ספק.

נפלתי מהגלשן, וגבי נחבט במים. כאב נורה מעמוד השדרה אל ראשי. ביין לא הכיר את אבא שלי, אבל כמו כל שאר אנשי העיירה – שמע עליו. חצי ממרכז העיר היה בבעלותו של ג'ורדן – החצי השני השתייך לבארון ספנסר – ולאחרונה הודיע שהוא שוקל לרוץ לראשות העיר. הוא שלח חיוכים רחבים לכל מצלמה בסביבה, חיבק בעלי עסקים מקומיים, נישק תינוקות, ואפילו השתתף בחלק מהטקסים בתיכון שלי כדי להפגין את תמיכתו בקהילה.

כולם אהבו אותו, או פחדו ממנו, או שנאו אותו. נכללתי בקבוצה האחרונה, כי ידעתי ממקור ראשון שהזעם שלו הוא חרב־פיפיות שיכולה לחתוך אותך לעומק.

טעם המלח תקף את לשוני. ירקתי ומשכתי ברצועה שעל הקרסול שלי כדי לקרב את הגלשן הצהוב הצף שלי. טיפסתי עליו, נצמדתי אליו בבטני, והתחלתי לחתור לעבר החוף בזריזות.

"תני לו לחכות, לשמוק," הרעים קולו של ביין מאחוריי. יריתי אליו מבט. הוא ישב בפישוק על הגלשן השחור שלו ונעץ בי מבט בווער. שערו הבלונדיני הארוך היה דבוק אל מצחו ולחייו, עיניו יקרו בירוק־יער. הסתכלתי עליו מבעד לעדשות שאבא שלי ודאי מביט דרכן. בטלן־חוף מלוכלך שקעקועים מכסים את רוב פלג גופו העליון וכל צווארו. ויקינג, איש מערות, ניאנדרתל שחש בנוח בחיים בשולי החברה.

תפוח רקוב.

אנחנו במשפחת ואן דר זי מסתובבים עם הפירות הכי מבריקים בסל, אדי.

סובבתי את ראשי בחזרה אל החוף וחתרתי מהר יותר.

"פאקינג פחדנית", צעק ביין, חזק מספיק שגם ג'ורדן ישמע. לא ענית לך, ולא כי חסרו לי מילים. ביין לא הכיר את כל הסיפור. הייתי צריכה לשמור על יחסים תקינים עם אבא שלי. הוא החזיק את העתיד שלי בידיו חסרות הרחמים. רציתי לקבל אותו בחזרה. לא לחינם קוראים לו ביין – מילה נרדפת לרעל. אין לו פילטרים, והוא בעצם בריון שזכה לתהילה. הסיבה היחידה שלא העיפו אותו מבית הספר היתה שלאמו יש טונות של קשרים במועצת העיר. אבל ביין שולט בכולנו, בכל ילד בבית הספר. בכל החארות העשירים. בשחקני הפוטבול המושחתים. במעורדות שהפכו את חייהן של הבנות האחרות לגיהנום עלי אדמות.

ביין לא היה בחור טוב. הוא היה שקרן, גנב וסוחר סמים.
ומפעם לפעם החבר שלי.

אז אמנם ביין צדק – אבא שלי היה שמוק ממדרגה ראשונה – אבל ג'ורדן צדק בדבר אחר. ההחלטות שלי בחיים היו מפוקפקות. "ג'ורדן?" שאלתי, הרמתי את הגלשן אופקית ונשאתי אותו תחת זרועי כשצעדתי לעברו. חול קריר דבק לכפות רגליי. שצף הגלישה עדיין פעם בעורקיי, אבל ידעתי שהאדרנלין יתפוגג עד מהרה ואני אקפא. לא מיצמצתי, כי ידעתי שאבא שלי ייהנה למדי לראות עד כמה לא נוח לי ויארץ בשיחה בכוונה.

הוא סימן בראשו מעבר לכתפו וצימצם את עיניו לחרכים. "זה הבן של פרוצ'נקו?"

קימטתי את אפי, טיק של עצבנות. אמנם ג'ורדן עצמו היה דור ראשון למהגרים, אבל לא מצא חן בעיניו שאני מתיידדת עם נער רוסי שהגיע עם אמו אחרי שברית המועצות התמוטטה.

"אמרתי לך להתרחק ממנו."

"הוא לא היחיד שאמרת לי להתרחק ממנו," משכתי באפי ומיצמצתי מול האופק. "נראה לי שנסכים לא להסכים."

הוא הרחיק באגודל את צווארון חולצתו, מרווח אותו מעט. "בוזה את טועה. בחיים לא נסכים שלא להסכים, אדי. אני פשוט בוחר על מה לצאת למלחמה. זה נקרא הורות טובה, ואני מנסה לפעול לפיה

בכל הזדמנות. " אבא שלי היה זיקית, נוח להחליף דעות ומומחה בהסתגלות. את האכזריות שלו הסווה כדאגה, ועל הכוחנות שלו חיפה בהתלהבות של טיפוס אנרגטי שאפתני. המעשים שלו הם שעשו אותו למפלצת שהפך להיות בעיניי. אבל מרחוק היה רק אזרח שומר חוק. ילד הולנדי עני שהגיע לארצות הברית עם הוריו, הגשים את החלום האמריקאי והפך למיליונר בעשר אצבעות, בעבודה קשה ובתבונה חסרת רחמים.

הוא נשמע מודאג, ואולי באמת היה, אבל לא לגבי האושר שלי. "אבא. " מחיתי את פניי בזרועי. שנאתי את זה שאני נאלצת לקרוא לו ככה רק כדי להשביע את רצונו. הוא לא הרוויח את התואר הזה. "לא באת לדבר על 'הבן של פרוצ'נקו'. איך אוכל לעזור לך הבוקר?" תקעתי את הגלשן בחול ונשענתי עליו. הוא שלח יד לגעת בפניי, ומשנזכר שאני רטובה, הסיג את ידו בחזרה. באותו רגע הוא נראה כל כך אנושי. כמעט כאילו אין לו מה להסתיר.

"איפה החבאת את מכתבי הקבלה שלך לאוניברסיטאות בוסטון וקולומביה?" הוא הניח את ידיו על מותניו, והלסת שלי כמעט נשמטה לחול. הוא לא היה אמור לדעת על זה, כמובן. התקבלתי לחמש אוניברסיטאות. הרווארד, סטנפורד, קולומביה, בראון ובוסטון. ממוצע הציונים שלי היה גבוה מאוד, ושם המשפחה שלי ואן דר זי, ופירוש הדבר שמנהלי מוסדות הלימוד האלה ידעו שאבא שלי יתרום שני מיליון דולר וגם אחת מכליותיו למוסד המכובד שיפטור אותו מנוכחותי. לרוע המזל, לא היה לי עניין רב בקולג' מחוץ לקליפורניה מסיבה מובנת מאליה – גלישת גלים. היא היתה החמצן שלי. השמש והשמים הפתוחים הזינו את נשמת. חוץ מזה, האדם היחיד שהיה אכפת לי ממנו בעולם הזה נמצא כאן בקליפורניה, ואין לי שום כוונה להתרחק ממנו. אפילו לא לסטנפורד, צפונה מכאן.

וג'ורדן ידע את זה היטב.

"לא החבאתי אותם. שרפתי אותם. " פשטתי את חליפת הגלישה שלי. הלאטקס הכאיב לעורי כשחשפתי את הביקיני הסגול הקטן שמתחתיו. "אני נשארתי קרוב אליו."

"אוֹרֵקִי", הוא אמר, והבין שאיננו מדברים על בייץ. אבא שלי החליט לקיים את השיחה הזאת בחוף ולא בבית כדי לא להסתכן בכך שאמא שלי תשמע אותנו במקרה. לידיה ואן דר זי היתה במצב שברירי, השפיות שלה גבולית. צעקות היו מעבר לכוחה, והנושא הזה היה נפיץ דיו שיתפתח לקרב רציני.

"פשוט תגיד את זה." עצמתי עיניים, ואנחה התגלגלה מגרוני. "אדי, אני חושב שאיכזבתי אותך בתור אבא, ואני מתנצל על זה." רעדתי כולי. האדרנלין מהגלישה התפוגג. עמדתי שם כמעט עירומה, מחכה שהשמש הדוקרנית תעלה ותלטף את עורי. "ההתנצלות התקבלה." לא קניתי את זה לרגע. "אז מה המזימה הבאה שלך? כי בטח יש כזאת. לא באת עד הנה כדי לברוק מה שלומי."

"כיוון שאת לא הולכת לקולג' השנה – ורק נבהיר שזה לא אומר שלא תלכי בשנה הבאה – וכיוון שרשמית סיימת את חוק לימודיך בתיכון, אני חושב שאת צריכה לבוא לעבוד אצלי."

אצלי. לא איתי. השטן נמצא בפרטים הקטנים.

"בתוך משרד? לא, תודה," אמרתי ביובש. לימדתי ילדים לגלוש שלוש פעמים בשבוע. ועכשיו, כשהתחיל החופש, ניסיתי להשיג עוד עבודה. נכון, גם שדדתי על בסיס קבוע מאז שאבא שלי חסם את תזרים הכסף אלי. ניסיתי לשלם על הדלק והביטוח ועל הבגדים והחיים ועליו, ולא התכוונתי להתנצל על גנבת המזומנים. כשלא גנבתי – מישכנתי פריטים שסחבתי מהאחוזה של אבי, הבית שקנה בטורוס סנטוס ברגע שהכניס את עצמו ל"מועדון שלושת הפסיקים". תכשיטים. מכשירים אלקטרוניים. כלי נגינה. הייתי ממשכנת את הכלב שלנו, אילו היה לנו כזה. היו לי מעט מאוד גבולות כשדובר בדאגה לאושרו ולשביעות רצונו של הבחור שאהבתי. וכן, גנבות היו גבול גמיש. אם כי גנבתי רק ממי שיכלו לספוג את הפגיעה הכלכלית. וידאתי שזה ככה.

"זאת לא בקשה, זאת פקודה," אבא שלי אמר ומשך במרפקי. עקביי התחפרו עמוק יותר בחול.

"ואם אסרב פקודה?"

"אז תגידי שלום ללניאודוד, " אבא שלי הדגיש בלי למצמץ אפילו. הקלות שבה הגה את השם שברה את לבי. "גם ככה הוא הסחת דעת מיותרת בחיים שלך. לפעמים אני תוהה כמה רחוק היית מגיעה אילו עשיתי את זה לפני שנים."

כאוס גאה בי. רציתי להדוף אותו מעלי, לירוק לו בפרצוף ולצרוח, אבל לא יכולתי לעשות את זה כי הוא צדק. לג'ורדן היה כוח עלי. ואינסוף קשרים. אם הוא רק ירצה, תיאו יוצא מהתמונה בן-רגע, בקלי קלות.

"איזה תפקיד?" נשכתי את פנים הלחי עד שהרגשתי טעם מתכתי של דם.

"כל מה שיש לעשות במשרד. בעיקר עבודת רגליים. לא תיוק או מענה לטלפונים. את זקוקה למנה הגונה של מציאות, אדי. להתקבל לכמה אוניברסיטאות מליגת הקיסוס ולדחות את כולן, כדי לבלות את ימיך בגלישה עם סטלן? גמרנו עם זה. הגיע הזמן לתת מעצמך. את תבואי אייתי מדי בוקר בשבע, תפתחי את המשרד – ולא תלכי הביתה עד שאומר לך, גם אם זה שבע או שמונה בערב. מובן?"

אבא שלי מעולם לא יצא כך מגדרו כדי להעניש אותי, וכבר הייתי בת יותר משמונה-עשרה. אבל לא היתה לזה משמעות. עדיין גרתי בביתו, עדיין אכלתי על שולחנו, והכי חשוב – עדיין הייתי נתונה לחסדיו.

"למה אתה עושה לי את זה? למה כאן? למה עכשיו?"

עפעף שמאל שלו שוב קיפץ, ולסתו התקשחה. "נו באמת, הבאת את זה על עצמך עם סגנון החיים האנוכי שלך. הגיע הזמן שתעמדי מאחורי שם המשפחה שלך. הרמות האלה מיותרות."

ואז הוא הסתובב וצעד בגאווה אל הריינג' רובר שהמתין לצד המדרכה בטיילת השוממה. המנוע הימהם, והנהג שלו העביר את מבטו בינינו לבין השעה שעל צג הטלפון שלו. חיוך דק עלה על שפתי. נדרשו לאבא שלי פחות מעשר דקות להעמיד אותי במקומי. עמדתי נטועה כמו פסל קרח. שנאתי את ג'ורדן בעוצמה שאחרים

שומרים בדרך כלל לאהבה. שנאתי אותו שנאה טהורה – שצבעה את נפשי והרעילה את רוחי.

”יש לי הרגשה שאת מתחרטת שלא קיבלת את עצתי ולא אמרת לו לעוף קיבינימט,“ הפטיר ביין לצדי. הוא תקע בחול את קצה הגלשן שלו ואסף את שעריו הבלונדיני הפרוע לפקעת. לא ענית לו.

”נשמע שחטפת על הראש.“ הוא מירפק אותי וקטף פחית בירה מהתרמיל שלו הזרוק על החול. מה אכפת לו שעכשיו רק שבע בבוקר. החזקתי בכוח את תליון הקונכייה שלי וחשקתי שיניים. ”אין לך מושג.“

אד"י

טירוף.

המקום הזה ענה להגדרה של בית משוגעים.
 מעולם לא הייתי במשרד של אבא שלי, אבל אני מזהה אנרכיה
 כשאני רואה אותה. ובקומה החמש-עשרה של בניין אורקל בבוורלי
 הילס, שבה שכנה חברת "פיסקל הייטס הולדינגס", פגשתי כאוס
 אמיתי.

בדמות האדם היחיד שהפסיכיות שלו הגיעה לרמה של ביין.
 בארון "וישס" ספנסר.

המקום המה צלצולי טלפונים, נשים מרכלות לבושות בחצאיות
 עיפרון מבוטיק יוקרתי וגברים בחליפות מתוקתקות. טרקלין הקבלה
 של פה"ה קושט בגרניט בגון שנהב וכורסאות עור עתיקות חומות-
 כהות. חלונות מרצפה עד תקרה סיפקו נוף מושלם של לוס אנג'לס
 מכוערת, יפה, מזויפת, אמיתית, רעה – בכל הדרה.
 ושם, בלב היוקרה, הפינוק, העוצמה, פגשתי פנים-אל-פנים את

האיש שהיה לאגדה בתיכון אול סיינטס, עד כדי כך שעשר שנים מאוחר יותר הם קראו על שמו ספסל – וישס.

"אם אתה מעתיק מאמר שלם על הבורסה וטוען שכתבת אותו, לפחות אל תגנוב אותו מהפאקינג 'פייננשל טיימס'. מי קיבל אותך בתור ראש מחלקת יחסי ציבור? מי?" הגבר עם השיער החלק בצבע שחור-עורב ועיניים כחולות כהות השליך צרור ניירות אל פניו של בחור מבועת. הניירות נשרו כמו ברד, לא כמו קונפטי. לסתו של וישס התהדקה כשהוא תקע אצבע בחולצה המגוחצת של הבחור.

"תתקן את החרא הזה ואז תכניס לקרטון את השתיים וחצי תמונות של המשפחה המזוינת שלך שבטח הבאת כדי להרגיש בבית במשרד הפצפון שלך, פרצוף-זין. ותעשה את זה עד חמש, כי כשאני מתיישב לפגישה בשש, אני רוצה להתנהג כאילו זה לא קרה. ברור?"

אף שכמעט כל האנשים בקומה התאספו במעגל פתוח כדי לחזות במופע, איש לא העמיד את וישס במקומו על ההתנהגות המגעילה שלו. אפילו לא אבא שלי. כולם נראו מפוחדים מדי ממנו, ולמרות צערי על היחצן שמילמל שקוראים לו ראסל, לא רציתי להתחיל את יומי הראשון בעבודה בלהרגיז עוד אנשים.

"בבקשה, אדוני, אתה לא יכול לפטר אותי." ראסל כמעט ירד על ברכיו. זה היה ממש עיניו לצפות בו. התכווצתי בתוך שמלת הצמר הסולידית עם תווית המעצב הצרפתי שחטפתי מהארון של אמי באותו בוקר, וניסיתי לא להתחרפן.

"אני יכול ואני גם עושה את זה, פאק, איפה הקפה שלי?" וישס הביט סביב, טופח באצבע על שפתיו. על ידו השמאלית היתה טבעת נישואים. אפשר היה לחשוב שחיי הנישואים ירככו אותו. לא, ממש לא.

לפתע פסקה המהומה. ים החליפות נבקע לשניים, ובתווך עברו שלושה גברים שזיהיתי היטב ממגינים כלכליים שהסתובבו בבית. דין קול, ג'יימי פולוהיל וטרנט רקסרוט.

השניים הראשונים היו סתם קישוטים כשעמדו משני צדיו של טרנט, נמוכים בכמה סנטימטרים, רזים יותר ובאופן כללי פחות

אליליים. טרנט מיקד את כל תשומת הלב, גנב את ההצגה. הוא לבש חולצת כפתורים בצבע תכלת ומכנסיים אפרפרים. הוא נראה כמו מלך הסקס, הלך כמו מלך הסקס, והיה ברור שאני לא היחידה שחושבת ככה, כי לפחות שלוש נשים בסביבתי פלטו צחקוקים קצרי נשימה.

"ספנסר." טרנט הביט בו בקרירות, כוס סטארבקס בידו. "אתה במחזור? תוריד את הטונים. יום שני, שמונה בבוקר."
 "כן, מה עקץ אותך בתחת, ויש?" הצטרף דין קול. חיוכו הרחב הפך את המרחב לחמים הרבה יותר ומפחיד פחות.
 "דברו יפה," הרעים אבא שלי לצדי והידק את אחיזתו בזרועי. שכחתי שהוא מחזיק בי. הוא התחיל בסוג המגע הזה כשהייתי בת שש־עשרה והופעתי בביתו עם שתי טבעות הנזם בנחיר שמאל, ועבר לאחיזות שמשאירות סימנים כשקיעקעתי בגב התחתון צלב גדול. אף פעם זה לא הרחיק לכת – כפי שציננתי, עשירים לא מכים את הילדים שלהם – אבל שנינו הבנו שהוא עושה את זה כי שנאתי לעמוד לצדו. העובדה שלפעמים השאיר עלי סימנים כחולים היתה מן הסתם בונוס נאה בעיניו.

הצלב לא היה קשור לדת. זה היה מסר, מקועקע בדיו שחורה עבה. **סכנת צליבה.**

"דוֹדְּבָרוּ מפוטר. אני רוצה את המחשב הנייד שלו על השולחן שלי עד הצהריים. שלא לדבר על סיסמאות, הטלפון מהחברה ואישור חניה, שאותו אתן למישהו ששווה משהו. אולי לפאקינג ילד שמביא לנו מגשי פירות כל בוקר." וישס נופף בכיוון הכללי של ראסל וחטף אחת משתי כוסות הקפה שבידיו של ג'יימי. לבי התכווץ.

טרנט בעט בדממה בדלת שהנחתי שהובילה למשרדו. אולי לא הייתי צריכה לשמוח לאידו של אבא שלי על כך שכולם התעלמו ממנו. "אף אחד לא מפוטר היום. חוץ מזה, יש לנו צרות גדולות יותר. מיד למשרד שלי."

"דבר ראשון – זין על הצרות שלך. דבר שני – אל תחלק לי פקודות," וישס גמר את הקפה שלו בשתי לגימות והושיט את הכוס

לאדם שעמד הכי קרוב אליו. "דבר שלישי – קפה. אני צריך עוד. ברגע זה."

"וישס..." ג'יימי כיחכח בגרונו, כשהבחור שהחזיק בכוס של וישס מיהר לרוץ למעלית להביא עוד קפה מסטארבקס. "הבן אדם העתיק והדביק באתר שלנו מאמר של 'פייננשל טיימס'. יכולנו לחטוף תביעה, או גרוע מזה."

"ב־בבקשה", גימגם ראסל, והחולשה שגלשה ממנו דיגדגה את צימאון הדם של כל טורף בסביבה, כולל זה שלי. "עשיתי טעות. לא היה לי זמן לכתוב את המאמר. נולדה לי בת לפני שבועיים. היא לא ישנה טוב בלילה..."

לא יכולתי לסבול את זה יותר.

"תנו לו עוד הזדמנות!" קראתי פתאום. התפתלתי ושיחררתי את זרועי מידו של אבי. רגליי עשו את דרכן לעבר ההוטהולס. כל ארבעת הגברים מיהרו לשלוח מבט אלי, ואף על פי שכולם נראו מופתעים, טרנט היחיד שעל פניו נחה עוד שכבה – של בוז. התעלמתי ממנו והצבעתי על ראסל.

"הוא אמר שהוא מתנצל. למה לו לפשל בכוונה? בחייכם, יש לו משפחה להאכיל."

"אני מת על זה." קול ציחקק לו, טפח על גבו של ספנסר וניענע בראשו. "בת טיפש־עשרה מחלקת הוראות. חמוד."

הלחיים שלי נצבעו ארגמן. וישס נראה אדיש – הוא בקושי התייחס לקיומי, רק הפנה מבט לראסל, סילק אותו וביטל את פיטוריו. בינתיים טרנט חשף שיניים והפנה את תשומת לבו אלי.

"מביאים ילדים לעבודה היום? כי אני לא זוכר שקיבלתי אימייל בנושא." בארס שנטף מקולו אפשר היה להרוג לווייתן. החזרתי לו מבט קשוח, נתלית בביטחון המדומה שלא ממש הרגשתי.

הורדת את עצמך לדרגת קורבן אפשרי, מילותיו צפו בראשי, מטביעות כל מחשבה חיובית שלי עליו ועל מראהו הנאה. הוא אמר את זה רק לפני שבועות ספורים, אבל כנראה שכחתי שאם אעבוד כאן, הוא יהיה תסוככת.

"אדי תעבוד כאן בזמן הקרוב." ג'ורדן משך וקירב אותי שוב אליו, כאילו אני איזה חפץ.

"מי אמר?" שאל טרנט.

"אני אמרתי."

"לא הסכמתי לזה. אף אחד מאיתנו לא הסכים."

"אז מזל שלא ביקשתי." אבא שלי חיך בנימוס, חונק את זרועי באצבעותיו הדקות, החזקות. התעלמתי מהכאב. אם אתחיל עוד מריבה איתו, זה עלול להוביל לכך שלא אפגוש את תיאור בשבת, ולא יכולתי להסתכן בכך. טרנט התקרב לעברנו. כל צעד שעשה שלח זרם בגופי, כאילו חתרתי לעבר מים סוערים.

"עם כל הכבוד לנפוטזים של לבנים ממעמד גבוה, ולמתנה שנתת לבת הלא מיומנת שלך בצורת ג'וז שרוב המועמדים הראויים יהיו מוכנים להרוג כדי לקבל אותו, כל החלטה מרכזית של משאבי אנוש עוברת בין כל השותפים, נכון?" הוא הסתובב אל חבריו שהינהנו בכובד ראש, שוכחים מראסל האומלל. אני הייתי עכשיו הקורבן הטרי שעל המזבח, חסרת עמוד שדרה וחסרת אונים. עכברית קטנה שפותתה להיכנס למאורת החתולים השמנים.

"בחייך, רקסרוט. היא הולכת להיות אסיסטנטית, לא לנהל תיקי השקעות." נפנוף היד חסר הסבלנות של ג'ורדן לא שיפר את המצב. אחיזתו בזרועי התהדקה כל כך, שחשבתי שהעצמות שלי תיכף יישברו. "היא הולכת להיות בקומה הזאת, תהיה לה גישה לדברים שלנו. לא מעניין אותי אם תפקידה לקלף בננות במטבחון. זה עולה לישיבת הנהלה מחר בבוקר. נקודה, סוף," נהם טרנט.

כל העיניים הופנו אליו, האנגריה האפלה בחדר זימזמה מרוב הלם. האילים פתח את פיו ודיבר. לא רק מילים – משפטים שלמים. וזה קרה בגללי, לא פחות.

סוף-סוף מצאתי אותו. את הגבר היחיד שמפחיד יותר מאבא שלי. ולא שחפשתי. כי אמנם וישם עשה הרבה רעש, אבל טרנט רקסרוט היה הצייד החרישי שינוע סביבך במעגלים במשך שעות, ויכה ברגע הכי פחות צפוי.

פנתר בודד. פראי, שקט וחלקלק. עיניו החיוורות, הקרות, חלפו על אבי כאילו היה טינופת ועצרו בידו שאחזה בזרועי כמו צבת. אף פעם לא ראיתי מישהו מביט באבא שלי בבוז כזה. אצבעותיו של ג'ורדן התרופפו על עורי.

"אתה באמת הולך להילחם בי על זה." אבא שלי גירד באי־אמון את לחיו החלקה במפרקי אצבעותיו. הגיוני, הוא היה רגיל כל כך שאמא שלי ואני מקבלות בהכנעה כל גחמה שלו, שלרגע חשבתי שאני בכלל בצד של רקסרוט. נכון, האילם לא רצה אותי שם – אבל גם אני לא רציתי להיות שם, אז שידרנו על אותו גל. טרנט נעצר סנטימטרים ספורים מאבא שלי, וכבר יכולתי לשאוף את הניחוח היחיד והמיוחד שלו, גבר נקי וזיון מלוכלך. נטפה ממנו חושניות שגרמה לי להשתוקק לדברים אסורים שמסבכים את החיים. התגובה שלי אליו כמעט החליאה אותי, וציינתי שוב לעצמי לשמור מרחק ממנו.

טרנט הטח את ראשו, פגש את מבטו של אבי ולחש באפלוליות, "אני אלחם בך על כל דבר, ג'ורדן, כולל ספק־השירות למכונת הקפה, אם יהיה צורך."

דם דע. המקום הזה היה רעל לנשמה. למרבה המזל, נראה שרקסרוט שונא אותי, וההוטהולס תמיד גיבו זה את זה. זאת היתה האגדה בתיכון אול סיינטס, ופיקפקתי מאוד באפשרות שהם יפרו את המסורת שלהם רק לכבודי.

"בסדר," פלט ג'ורדן. "נביא את זה לישיבת ההנהלה."

מבטו של טרנט פגש במבטי. עיניו האפורות פגשו בעיניי הכחולות. הרעש המתפוגג של וישס הנובח על אנשים להתפזר, ואבא שלי ששיחרר סוף־סוף את זרועי כדי לגשת אל ג'יימי ודין – מן הסתם כדי לגייס בעלי ברית ואהדה – השתתקו לגמרי.

"אני לא מחבב אותך," לחש לי רקסרוט בקול נוקשה.

"לא ביקשתי ממך לחבב אותי." משכתי בכתפי.

"את לא תעבדי כאן." זרועו נגעה בכתפי, אבל לא חשבתי שזה במקרה. שיחררתי חיוך מתקתק, סוקרת את פניו ופלג גופו העליון רק

כדי לענות אותו. "יופי, אתה תעשה לי טובה גדולה. אבא שלי מכריח אותי לעבוד כאן. עיצבן אותו שסירבתי ללמוד בחמישה קולג'ים מליגת הקיסוס. תזכיר לי, מר רקסרוט – באיזו אוניברסיטה מהשורה הראשונה אתה למדת?"

המכה מתחת לחגורה היתה אמורה להחזיר מעט מכבודי האבוד, אבל את גרוני צרבה חומצה שנורתה מהקיבה. טרנט רקסרוט היה ידוע בטודוס סנטוס כסיפור הצלחה מלהיב, אחרי שעלה מן הביבים של סן דייגו. הוא למד בקולג' מחורבן של המדינה, כזה שהתקבלו אליו גם אנאלפביתים, ועבד כאב-בית בקמפוס אחרי שעות הלימודים. אלה היו עובדות ידועות שהוא סיפר בעצמו בריאיון בעיתון "פורבס".

האם באמת ניסיתי כרגע לגרום לו להרגיש פחות ראוי כיוון שלא נולד עם כפית כסף בפה? זה החליא אותי יותר מאשר שמלת המעצבים של אמא שלי שעטפה את גופי.

טרנט חיך והתקרב עוד אל גופי, אל נשמתי. החיוך המעושה שלו היה מפחיד יותר מכל הזעפת פנים או כיווץ גבות שראיתי אי-פעם. הבעה שאיימה לקרוע אותי לגזרים ולתפור אותי בחזרה כראות עיניו. "אדי." שפתיו היו קרובות לאוזניי במידה מסוכנת. רטט מענג חלף במורד עמוד השדרה שלי. משהו חמים התגלגל בתוכי, מתחנן להיפתח וללבלב לכדי אורגזמה. מה קורה פה, ולמה לכל הרוחות זה קורה? "אם את יודעת מה טוב לך, תסתובבי ברגע זה וצאי מכאן."

הרמתי את ראשי כדי לפגוש את מבטו והצגתי לו את הגרסה שלי לחיוך מעושה. נולדתי וגדלתי בעולם של גברים עשירים ומאיימים, ולא היתה לי שום כוונה לגמור כמו אמא שלי – מכורה לכדורי זאנקס, לגוצ'י ולגבר שהציג אותה לראווה תלויה על זורעו במשך עשור קצר של תהילה, ואחר כך החזיק בה לצורכי תדמית ציבורית.

"נראה לי שאלך עכשיו למצוא את השולחן שלי. הייתי מאחלת לך יום נעים, מר רקסרוט, אבל נדמה לי שאיחרנו את המועד. אתה אדם אומלל. אה, ושיהיה לך לדרך." חיטטתי ומצאתי בתיק של אמי חטיף בריאות. הצמדתי אותו לחזהו השרירי, הנוקשה. הלב שלי כמעט זינק החוצה, מפרפר כמו ציפור בכלוב.

מיהרתי בעקבות אבי שריחף במסדרון העצום, המוזהב, ולא העזתי להביט לאחור. הבנתי שפתחתי במלחמה, ושהגעתי אליה לא מוכנה מספיק. אבל הבנתי עוד משהו שמילא אותי בריגוש של גולשי גלים – אם אוכל לתקוע את המסמר האחרון בארון של העסקתי בחברה הזאת ולגרום לרקסרוט להצביע נגדי, איחלץ מצרה גדולה. והיתה לי בדיוק התוכנית המתאימה לזה – להתנהג כמו נערה מפונקת. טוב, בזה אין שום בעיה.

טרנט

את ארוחת הצהריים אכלתי לבדי.

העובדה שגדלתי כבן יחיד משום שהוריי לא יכלו להרשות לעצמם להעניק לי עוד אחים (החלטה שכיכרתי), פירושה היתה שהארוחות לא היו אירוע רעשני. ועדיין, זה לא הפך אותן לרגעי דממה.

את הבדידות האמיתית פגשתי ביום שבו לונה הפסיקה לדבר. זה קרה כמה ימים אחרי יום הולדתה השני, וחיסל את מעט הביטחון המעורער שהיה לי בהורות שלי. עד אותו רגע היה קשה להיות חדר-הורי – אבל לא בלתי אפשרי. היו לי כסף ודי משאבים כדי לשכור את המטפלות הטובות ביקום, יכולתי להסתמך על הוריי כשנאלצתי לצאת מהעיר, ועל החברים שלי ונשותיהם שתמיד שמחו לעזור והתייחסו ללונה כמו אל בתם. נקודות בונוס – התרגלתי כל כך לקבל את הקלפים הגרועים שיש לחיים להציע, שבקושי הופתעתי כאשר ואל נטשה אותנו לאנחות.

במשך כל חיי נשללו ממני דברים.

נשללה ממני מלגת פוטבול, כי טמבל בשם טובי רולנד שימן את הרצפה מתחת ללוקר שלי, ואני החלקתי ושברתי את הקרסול. נשללה ממני חירותי כאשר ואל הודיעה לי שהיא בהיריון, אם כי זה היה בגללי לא פחות מאשר בגללה.

ולבסוף, נשללה ממני הילדה השמחה שלי, כאשר ואל הרימה עוגן ונעלמה, משאירה את לונה איתי.

אבל זה? זה? זה הקס ששבר אותי. השתיקה. היא אכלה אותי מבפנים. העצמי השקט והנורמלי שלי הפך לאידיוט זועם ומגודל, שרק צריך תירוץ כדי לשחרר את חרון אפו.

הייתי שקט ומלא כעס וכולי תסבוכת רצינית – בגלל הבת שלי. אחרי ארוחת הצהריים נכנסתי למשרד שלי בקומה החמש-עשרה, מוכן לטפל ברשימת משימות באורך קילומטר. אך קפאתי למראה אדי ואן דר זי, מחכה מעבר לשולחן שלי.

יושבת בכיסא שלי.

רגליה על המחשב הנייד הסגור שלי.

עקביה מופנים אלי בהתגרות.

זרועות משולבות על החזה.

ונוס בשמלה. חכמולוגית. צריכה שפאקינג יצילו אותה.

לא היום, מתוקה. כבר יש לי ילדה שזקוקה להצלה ומעסיקה אותי

עד מעל הראש.

השלכתי את התיק שלי על השולחן ושיחררתי את העניבה. "יש לך שלוש שניות להוריד את הרגליים מהמחשב שלי." לפני שאפשק את הרגליים שלך וארד לך ככה שכל הקומה תשמע, נמנעתי מלהוסיף.

"לא מאמינה לך." עיניה נדבקו אל פניי כאילו ניסו לקלף שכבה עקשנית של העמדת פנים כדי להגיע לאמת. "בפעם האחרונה שספרת לאחור לא קרה כלום. אני אולי גנבת, אבל אתה, מיסטר רקסרוט, שקרן."

בפעם האחרונה הנחתי לה להיחלץ כי הייתי חייב להגיע הביתה. הספקתי לאכול ארוחת צהריים מהירה עם אמא שלי בזמן שאבא שלי השגיח על לונה. אבל כעת היה לי כל הזמן שבעולם. יותר מזה –

הייתי הבוס החדש שלה עד מחר בבוקר, והיא התחננה למנה של חינוך ומשמעת.

ניגשתי לשולחן, תפסתי בקרסולה הדקיק, הורדתי את נעל העקב שלה ותלשתי את העקב הסקסי מהנעל בצבע בז'. עיניה נפערו לעברי באימה. הכנסתי את העקב לכיסי כאילו היה פריט הלבשה תחתונה סקסי, ובנונשלנטיות החזרתי את נעל סינדרלה למקומה.

"איזון", על פניי נחה הבעה חמורת־סבר, וכך גם נשמעתי – היא היתה זקוקה לשיעור הזה – "זה הכול בחיים. אני מנסה לא להיות שמוק אם זה לא לגמרי הכרחי, אבל יש לי הרגשה שבאת לבדוק את הגבולות, לא ככה, ילדונת?"

הקוליות שלה התפוגגה כמו עשן דק והתחלפה בנואשות. היא קפצה מהכיסא שלי והקיפה את השולחן, מודעת עד מאוד לעקב השבור שלה. ידיה היו קפוצות לאגרופים.

"מה. לכל. הרוחות!" עיניה של אדי ריקרו בחוריהן. הזעם שלה נשפך כמים, ואני רק רציתי לגרגר את הזעם המתוק והמזוין שלה, לשתות מבאר הצער שלה. "מה הבעיה שלך איתי?"

"אין לי שום בעיה איתך. את אפילו לא נמצאת על הפאקינג מכ"ם שלי. נכנסתי למשרד ומצאתי אותך כאן, דבוקה לשולחן שלי כמו ספחת." השלכתי את העניבה שלי על השולחן והפשלתי שרוולים עד המרפק.

"טוב, כי באתי הנה להגיד לך שאני לא רוצה את הג'וב הזה."

"יופי. כי לא מגיע לך לקבל אותו," החזרתי.

"אם ככה, אודה לך מאוד אם תגיד לי שתצביע נגדי. זאת אומרת, אני יודעת שתצביע נגדי, אבל אם אשמע את זה ממך, זה ישפר את הרגשתי."

"אני לא כאן כדי לשפר את הרגשתך. מה כל כך נורא בעבודה כאן ב'פיסקל הייטס הולדינגס', תסבירי לי?" לא היתה לי שום סיבה למלא שום בקשה שלה, אבל היא עדיין עמדה פה משום־מה, אז זרקתי לה עצם. היא קימטה את אפה. ראיתי אותה עושה את זה קודם.

"אני לא יכולה לעבוד כאן. יש לי דברים אחרים לעשות. תוכניות..."

תוכניות אחרות לעתיד שלי. אז תוכל פשוט להגיד לכל השאר שגם יצביעו נגדי?"

"אני נראה לך כמו מישהו שמקבל ממך פקודות?" מיצמצתי לאט, משועשע מעט מגישתה הנועזת.

"בבקשה." קולה היה יציב. עיניה הבעורות ננעצו בעיניי. "די," גנחתי והרמתי יד אחת באוויר כדי לעצור אותה. השענתי ירך על השולחן. "בחיים אל תתחנני, אדי. עכשיו, לכי תכיני לי קפה." היא הפשילה ראש לאחור וצחקה. די בהיסטריה, ציינתי לעצמי. אופייני לנערות בנות-עשרה להיות מלאות רגשות וכולשיט, וכבר השלמתי עם כך שבתי לונה תגיע לגיל ההתבגרות בעוד פחות מעשר שנים.

"אני לא מכינה לך כלום."

"לא ביקשתי כלום. ביקשתי קפה."

"אני לא האסיסטנטית שלך."

"נכון. את פחות מזה. את הפראיירית של המשרד," עניתי ברוגע, עוקב אחרי עיניה של אדי שעוקבות אחר הוורידים בזרועותי כאילו חייה תלויים בכך. הייתי מצחקק אלמלא זה היה גורם לי להרגיש כמו סוטה.

"אני מה?" הגה פיה ללא קול.

הינהנתי. "עוזרת כללית. זה התואר שלך. אבא שלך שלח כרגע את החוזה למשאבי אנוש וכינתב את כולנו לפני ישיבת ההנהלה מחר. ע"כ אלה רק ראשי תיבות דיפלומטיים לפראיירית של המשרד. אני יכול לבקש ממך כל דבר בלי הסבר. אז אני מבקש ממך קפה. בלי סוכר. בלי חלב."

אם לא מסיכות אחרות, התנהגתי כמו חרא רק כי אהבתי את הבעת פניה. נראה כאילו היא נשברה – אבל רק בינתיים. רק לרגע. רק בשבילי. היה לה רגע של הבנה, שגרם לה לזקוף את גווה ולזקוף את סנטרה.

היא התכוונה לעשות את זה. למלא את ההוראות שלי, להכין לי קפה, לבזבז לי את הזמן, ולשמש הסחת דעת מבורכת.

מערכולת של רגשות סערה בעיניה של אדי. אילו יכלו לדבר, הן היו צורחות. אבל הן לא יכלו. אז כל מה שראיתי היה נערה עצבנית במידה קיצונית, שלאחרונה צימחה זוג שדיים חדשים וגילתה שהחיים הם לא פיקניק.

"חת־שתיים, מחאתי כפיים פעמיים.

לא הייתי הכי נחמד בעולם. רציתי לחשוב שיש בי מספיק טוב לב כדי לפחות להזהיר אותה שתחלוץ נעליים לפני שתצא. אבל לפני שהספקתי, אדי הסתובבה והסתערה לעבר הדלת, ונפלה על התחת.

הנחמה היחידה בתקרית – כשאני שעון על שולחני ומסתכל איך היא מרימה את עצמה על רגליים לא יציבות – היתה שלא צחקתי. אבל לא חסכתי ממנה את הביזיון הזה מתוך חיבה. היתה סיבה אחרת לכך שלא עשיתי שום דבר כדי לעזור לה. עמד לי כמו סלע, ואילו זוּתִי, הייתי נחשף.

"נכשלת במבחן הראשון שלך באיזון. איזו הפתעה."

"נכשלת במבחן שלך בלחיות, רקסרוט!" היא שעטה החוצה ופניה אדומות מעלכון. סידרתי את החבילה ברגע שיצאה וסימסתי לסוניה. התחלתי להרגיש שאדי ואן דר זי היא סוג של עקצוץ. למרבה המזל, אוכל לגרד אותה ולסלק אותה מחיי מחר על הבוקר.

ואז הגיע הבוקר. מסוג הבקרים שמזכירים לי למה אני פאקינג שונא לדבר עם אנשים. בוקר שבו כל דבר מסתבך, כולם מדברים חזק מדי, וכולם מתעלקים עלי, יורים שאלות, מתחננים לתשומת לב, מבקשים שטויות.

"מר רקסרוט, מונח על שולחנך התיק של דוראן־דקסטר. תוכל לחתום עליו בשבילי?"

"טרנט, יש לך שיחת ועידה בשלוש."

"אתה מוכן להשתתף באירוע צדקה בפאלו אלטו בשבוע הבא? מישהו צריך להשתתף, וג'ימי עסוק מדי עם מל והתינוקת החדשה."
"טרנט – למה לונה כאן?"

"רקסרוט – קבענו לשתות בשבת, זה עדיין בתוקף?"

"רקסרוט."

"הי, טי־רקס!"

"טרנט, יקירי..."

עצרתי בכת אחת באמצע המסדרון, מתעלם מהמון הקולגות, וכרעתי ברך לגובה עיניה של לונה, קולי חלוד משתיקה. היא אחזה חזק ביד של קמילה, ומבט מרוחק בעיניה. לגרור אותה איתי למשרד מדי יום שלישי נראה רעיון נורא, אבל סוניה נראתה נחושה שנקיים אותו, והיא היתה הפאקינג מומחית, לא אני.

"בא לך טאקו לארוחת צהריים?" ליטפתי את לחייה של לונה ונתתי לקמילה כמה שטרות. "קחי את לונה לקנות כמה בייגלים ותפגשו אותי במשרד."

"למה? לאן אתה הולך עכשיו?" המבטא הספרדי הכבד של קמילה

עבר להופעת אורח, מה שאומר שהיא לא שבעת רצון ממני.

אני הולך לפטר בחורה בת שמונה־עשרה, כי אני כזה אנוכי שאני לא סומך על עצמי שלא אזיין אותה עד דק במשרד של אבא שלה, אם היא תתקרב אלי.

"ישיבת הנהלה. לא תיקח הרבה זמן. רק מצביעים על משהו

ואני יוצא." טפחתי על ראשה של לונה והרבקתי נשיקה למצחה, ואז התרוממתי ולחצתי בעדינות את כתפה של קמילה.

כשהסתובבתי לפנות למשרדי, ראיתי את ג'ורדן ואן דר זי יוצא

מתוך מעלית הזכוכית של אגף המגורים בבניין, בתו לצדו כמו צל.

שוב הוא החזיק בה כאילו היא פושעת מורשעת, ואני שוב ניסיתי לא לאבד עשתונות בגלל זה. היום אדי לבשה שמלת מלחים שגדולה במידה אחת מגופה הזעיר. שמלה שמרנית באורך הברך, שעדיין הדגישה את הקרסוליים ההורסים שלה. מתעמלת קטנה שיכולה להתגמש לכל כיוון לפי צרכיו של גבר.

וואו, תחזור כך מהחרא הזה, אדוני הסוטה.

ליד אבא שלה היא נראתה בן אדם שונה לגמרי. שלא לצדו היא

היתה מלאת ביטחון, נמרצת, לוחמנית וחתיכת כאב ראש. אבל

עכשיו? עיניה היו מושפלות לרצפה, והרמז היחיד ללבה המרדני היה שתי טבעות הנזם באפה.

קשוחה או שפחה?

ג'ורדן הינהן שלום לעברי, והחזרתי לו הנהון. נפגשנו ליד דלתות הזהב המעוצבות שמובילות לחדר ישיבות ההנהלה. ראיתי את שלושת חבריי מאחורי קירות האקוריום, כפופים מעל שולחן אחד ארוך, דנים ביניהם במשהו.

"תשקול מחדש." ג'ורדן החליק את עניבת הארמני שלו. הוראה, לא בקשה. אין פאקינג סיכוי. לא סמכתי על האיש הזה מספיק כדי לתת בידי כף פלסטיק, שלא לדבר על החברה שלי. בחצי השנה מאז הפכנו לשותפים עסקיים, הוא חיסל ארבע מתוך חמש עסקאות גדולות שהבאתי ל"פיסקל הייטס הולדינגס". הוא לא עשה שום מאמץ בשביל תיקי ההשקעות הגדולים שלי – בכוונה – וניסה בגלוי להצמיד ללקוחות שלי את מנהלי התיקים הכי ירוקים, הכי פחות מנוסים. אחרי שבוע של עבודה משותפת היה לי מפגש ראשון אומלל איתו. שמעתי אותו במקרה מדבר בטלפון כשהייתי בדרך לצאת מהמשרד.

"לא, לא את רקסרוט. בוא נשלח מישהו אחר שינסה להציל את התיק של דְרִיֶשֶׁר ופֶרסטין," הוא אמר. תיק שאני הבאתי, אם-לא-אכפת-לך. חיכיתי, משוטט מאחורי דלת המשרד שלו כמו דמות מסדרת בית חולים ושונא את עצמי על כך. "הוא יותר מדי... אתה יודע. יותר מדי שכונה. יותר מדי כועס. שונא לדבר הרבה. אני לא רוצה שיתקרב לתיק הזה. תבקש מדין לדבר איתם. הוא יפיוף מהסוג שהמנכ"לית שלהם הלנה תדע להעריך."

לא הייתי צריך יותר מזה. זה היה הרגע שבו הבנתי שג'ורדן ואן דר זי לא רק גזען. הוא רוצה לסלק אותי מהחברה. אבל הוא לא ידע מה מחכה לו, כי זה עמד לחזור כמו בומרנג ולהתפוצץ לו בפרצוף. ויש, דין וג'יימי כבר היו עם רגל אחת מחוץ לעולם התאגידי. הם הגיעו לעבודה רק שלוש-ארבע פעמים בשבוע ובילו את מרבית זמנם עם משפחותיהם. אבל אני – לי היתה רק לונה. אם כי, אם לדבר

בכנות, נדמה שאפילו היא מעדיפה לבלות את זמנה עם המטפלת שלה.

"כאן אתה ובתך אשר אהבת נפרדים." איזורתי את הצווארון כי אדי פאקינג ואן דר זי גרמה לטמפרטורה לעלות בעשר מעלות לפחות.

"בשמחה." היא שלפה את הטלפון מתיקה והסתלקה.

ג'ורדן נכנס לחדר הישיבות, ואני הקשתי באצבעותיי בחיוך. "אני רק חותם על חוזה לתיק של דיי-אנדר-די. כבר חוזר, ג'ורדי-בוי." "לא ראיתי בכלל את התיק הזה." גבותיו צללו מטה. הוא לא סבל את הכינוי הזה.

"בדיוק," אמרתי, והתרחקתי בצעדים קלים לעבר המשרד לקחת את החוזה. אחרי שחתמתי עליו – נהנה מכך שגרמתי לג'ורדן לחכות לי בחדר הישיבות – ניגשתי לאזור הקבלה הראשי בקומה, שהתפצל לשני מסדרונות שביניהם חדר הישיבות העצום. החלטתי לתת לו לחכות עוד קצת ופניתי בחדות ימינה לחדר המנוחה, כדי להכין לעצמי קפה במכונה החדשה שעוד לא ניסיתי. האם זה היה קטנוני מצדדי? כן. האם חייכתי על חוסר הנוחות שגרמתי לג'ורדן? ועוד איך! עמדתי לפתוח את דלת הזכוכית כשעצרתי באחת ונעצתי מבט בכנות שבתוך המטבחון.

לונה. קמילה. אדי. עומדות שם יחד ונראות... נרגשות? מה לכל ה...?

אדי חיבקה את קמילה חיבוק אמיץ, מטמינה את ראשה בכתפה. לונה עמדה לצדן וצפתה בסצנה בעיני איילה גדולות. לראשונה זה זמן רב היא התעניינה במשהו שאינו סוסון-ים. אדי חפנה את לחייה של קמילה ואז מחתה דמעות בגב ידה. היא ענדה את רגשותיה כאילו היו תכשיטים, גאה בהם ולא מתנצלת. מה שגרם לי לשנוא אותה קצת פחות על שניסתה לגנוב את התיק של אמא שלי לפני כמה שבועות. ואז אדי עשתה דבר בלתי נתפס, ומצד שני – מה שכל בחורה בגילה היתה עושה.

היא כרעה ברך, העבירה יד על הקוקיות של לונה וחייכה.

כמעט בהילוך איטי היא הצביעה על סוסונייהים הכחולים והפרוותיים של לונה, פיה מביע וזאו עגול וגדול.

על פניה של לונה עלה חיוך מבויש. היא מעולם לא חייכה ככה אלי. מיצמצתי בניסיון לסלק את ההלם ולהבין את תגובתה. נראה שאדי שאלה משהו את לונה, כי לונה הינהנה.

הינהנה. היא מעולם לא הינהנה. הנהון היה רחוק צעד אחד מהבעת צרכיך בקול, ולונה – כל מה שהיא עשתה היה לא לגלות לי דבר. הבת שלי נראתה ערנית וקשובה ומשתתפת בַּרְגֵע כּל-כולה, מה שלא יכולתי לומר עליה במשך תשעים אחוז מהזמן. ואני עמדתי שם נטוע במקומי, לא רוצה לקלקל את הרגע ולפזר את ערפל הקסם שכולן היו שרויות בו.

"הלו, פרצוף תחת, הג'וינטים אכלו לך את הזיכרון? כולנו מחכים לך בחדר ההנהלה." דין קרע אותי מחלומי בטפיחה על הגב מאחור, לועס את המסטיק שלו ליד האוזן שלי ברעש מכוון. "בוא תצטרף לפני שג'ורדי תולה אותך מהביצים ואז וישש פושט את עורך ומכין ממנו ספה חדשה."

הלכתי אחריו בחוסר חשק. התקרבותי אל חדר ההנהלה, עיניי עדיין בוהות במטבחון.

תפסתי מקום בחדר הישיבות, תקוע בין דין וג'יימי. ג'ורדן ישב מולי. נראה כאילו עוד ויכוח אחד – ויגיע התקף הלב שלו. "יופי של ורידים," הצבעתי על מצחו. דליתי את הטלפון הנייד שלי והשלכתי אותו על השולחן.

"בדרן אתה, רקסרוט. הקסם שלך הביא אותך רחוק, לכוורלי הילס, לטורדוס סנטוס. אבל אני רואה מה יש מתחת, וזה כבר פחות מרשים אותי." שריקה נפלטת משפתיו הדקות.

משכתי בכתפי. "תודה על האנליזה, דוקטור סטריינג'לאב. עכשיו בואו נעשה את זה מה שיותר מהר ומה שפחות כואב, כדי שג'ורדי יוכל לחזור להתפעל מההשתקפות שלו בארבע מראות הקיר במשרד. אפשר?"

"אפשר." ג'יימי חבט בשולחן, עיגולים שחורים סביב עיניו. אשתו

מל ילדה לאחרונה את בתם השנייה, ביילי. הוא נראה מאושר כמו חזיר שקוע בחרא ועייף כמו מי שצריך לנקות דיר חזירים. ההצבעה החלה בג'ורדן, שכמובן הצביע בעד העסקת בתו. אחר כך הגיע תורי והפתעתי את כולם, ואת עצמי, בתשובה.

"כן."

"כן?" וישס מיצמץ ושלח בי את מבט מה־הפאקינג־משחק־שלך. "כן זה אומר שאתה מצביע בעד העסקה שלה," הסביר באיטיות, כאילו אני אידיוט.

"אני יודע מה זה אומר, חתיכת זין."

וישס, ג'יימי ודין החליפו מבטים מבולבלים. הם התכוונו לזרום עם התוכנית שלי, אבל זה אך שינתי אותה. ג'ורדן נראה מצוברח. הוא הסתכל בכולנו, בחן את פנינו, בניסיון להבין מה קורה. ג'יימי היה הראשון להתאושש. הוא שיפף את השקיות השחורות תחת עיניו. "מה שתגידו. לא אכפת לי."

תורו של דין. הוא השליך את כדור הטניס שלו על השולחן. "אם לטרנט אין בעיה עם זה, לא מזיז לי אם היא תעבור כאן."

ואז וישס. הוא הרים אלי מבט, מניד בראשו באזהרה.

אני לא רוצה לזיין אותה, אידיוט. כלומר, אני רוצה, אבל אני לא אעשה את זה.

מצד שני, בשלושים ושלוש שנותיי מעולם לא היתה לי חברה רצינית. הדבר היחיד שכן היה לי זה חשפנית־לשעבר שברחה אחרי שזיינתי אותה במאורה מטונפת והשאירה אותי עם הילדה שלנו. אז אולי כן הגיע לי מבט מתרה.

אבל למרות העובדה שאדי ואן דר זי היתה פתח לצרות בלי ספק, נראה כאילו לונה מחבבת אותה.

אולי.

כנראה.

לעזאזל, אני מקווה מאוד.

ידעתי שהם לא מבינים אותי. זה לא הזיז לי. שיחשבו שאני פסיכי. זה רק יחזק אותי. אף אחד לא אוהב להסתבך עם משוגעים. חסר

רחמים? למה לא. חזק? בטח. אבל פסיכי זה בלתי צפוי, התכונה הגרועה ביותר בטבע האנושי.

וישס פשק את שפתיו, מתענג על העוצמה שבתשומת הלב שקיבל מכולם. "אני אומר כן."

היא בפנים.

החברים שלי היו השבט שלי, משפחה שבחרתי בקפידה ובהתאמה אישית. להגיד ששמרנו אחד על השני – זאת לשון המעטה. כמעט עשרים שנה, ועדיין היתה לנו נאמנות עיוורת זה לזה. אם אחד מאיתנו קפץ, האחרים שמחו לספוג את נפילתו.

דין קם ואסף את חפציו מהשולחן. "עכשיו, אם תסלחו לי, אני צריך להתקשר לאשתי. יש לה תור לרופא היום. מזל טוב, ג'ורדי." וישס וג'יימי קמו והתחילו לדון בשיחת הוועידה עם יפן שנקבעה להם למחר, לפני שהציפורים מתעוררות.

ואן דר זי ואני מצאנו את עצמנו לברנו בחדר הישיבות, מוקפים רק ברחש המזגן. ג'ורדן טפח באצבע על שפתיו הדקות, ורגלו נעה בעצבנות.

הוא חיכה להסבר ממני. בטיפשותו, אם יורשה לי להוסיף. לנרבו מידע לאויב זאת טעות של טירונים, טעות שלמדתי לא לעשות הרבה לפני שהחברים העשירים והמוגנים שלי למדו איך לנגב את ישבנם. "מרגיש לא החלטי היום?" פניו הארוכות, הגרמיות, שהזכירו את פניו של וולדמורט, התעוותו במורת רוח. הוא נראה כמו צאר והתנהג כמו רודן. ג'ורדן חשב שהוא מפחיד, ואולי באמת היה, אבל לא בעיניי. בעיניי הוא היה כלב נובח שלא נושך.

משכתי בכתפי והנחתי רגליים על השולחן, כי ידעתי שזה משגע אותו. "לאאא, לרגע לא הפריע לי שהבת שלך תעבוד כאן. רק רציתי שתזיע קצת. פעילות אירובית חשובה מאוד בגילך."

"כמה מתחשב מצדך. אתה אחד שלא מבזבז רגע, וביזבזת הרבה רגעים שלנו, אז אני מעריך שיש מזימה מאחורי שינוי העמדה שלך. שיהיה ברור – הבת שלי מחוץ לתחום בשבילך. תעשה בחוכמה אם תשמור מרחק ממנה."

לא יכולתי להיעלב מההערה שלו, כי לא משנה כמה מטורף וחולני זה היה, הילדה בת-העשרה שלו באמת נראתה לי טעימה מאוד. אבל בד בבד הבנתי מצוין שלא כדאי לחשוב על זה אפילו. היא התנהגה כמו ילדה. וכבר היתה לי ילדה בבית. לא כזה כיף עם ילדים, ומאוד קשה לאלף אותם.

"אני מניח ששאר הבחורים לא יקבלו אזהרה כזאת?" הרכנתי את סנטרי, מתעלם מדבריו. לא שהתכוונתי לזיין את אדי הקטנה, אבל הוא לא צריך לדעת את זה. התחביב שלי היה למתוח אותו קצת. "הקולגות שלך הם ג'נטלמנים."

הקולגות שלי זיינו כל כך הרבה נשים, שהיו יכולות ליישב מדינה בינונית, אבל לא התכוונתי להביא זאת כטיעון. לא מולו, בכל אופן. התמתחתי במושבי ופיהקתי. אמנם אני האילם – זה שאף פעם לא מדבר, בחיים לא, לא בישיבות, לא באירועי החברה, ולא מתרועע עם איש – אבל כשהמצב דרש זאת, שמחתי להילחם על מה שרציתי. "אתה יודע, ג'ורדי, לפעמים אני מרגיש חובה להציב מראה מול הגזענות שלך. נרמה לי שבאת אלי עם שק של דעות קדומות שלא חלות על השותפים בהירי העור." הקול שלי היה קליל, וכך אכן הרגשתי. באמת לא הזיזו לי אם ג'ורדן גזען, כל עוד הוא לא יעמוד בדרכי.

ואן דר זי השמיע נחרה וניענע בראשו. "אל תתחיל אפילו, רקסרוט. למעשה, אתה לבן. נראה כאילו אתה מתאמץ להשתזף." "אמירה פשוטה כמו 'אני לא גזען' היתה מספיקה," ציינתי. "בכל אופן." הוא קם. "תתרחק מהבת שלי אם אתה רוצה לשרוד את השנה בחברה הזאת." לפני שנה ג'ורדן הסכים לקנות ארבעים ותשעה אחוז ממניות החברה, כשארבעתנו מחלקים בינינו את המניות הנותרות. עשינו את זה כדי שנוכל כולנו לעבור לטורדוס סנטוס ולגור קרוב זה לזה. אבל לא שיערנו שג'ורדן יהיה כזה קוץ בתחת. "האיום הריק שלך משעמם אותי. חוץ מזה, שמעתי אותך בפעם הראשונה."

"שמעת, כן. אישרת? לא."

"הנה האישור שלך, אדוני: לך תזדיין." שלפתי ידיים מהכיסים וזקרתי מולו שתי אצבעות אמצעיות, ואז קמתי ולקחתי את הטלפון והארנק שלי. חייגתי את המספר של סוניה כדי לספר לה את החדשות הטובות על ההנהון של לונה. היא ענתה אחרי הצלצול הראשון. "סוניה, חכי שנייה." יריתי אליו חיוך מעושה, מצמיד את הטלפון לחזה. "הנה עצה חינם, ואן דר זי – בפעם הבאה שתיכנס לעסקים עם מישהו, תוודא שהוא ג'נטלמן. כי אני מבטיח לך באלף אחוזים שאני לא כזה, ולא אכפת לי כמה מניות יש לך בחברה שלי. שיהיה ברור – אם תאיים עלי עוד פעם אחת, תישאר כאן לטאטא אבק אחרי שרשרת של הפסדים פיננסיים. אנחנו סיימנו, שותף."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן